

Fremsat den 3. december 2009 af fødevareministeren (Eva Kjer Hansen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr

(Obligatorisk sundhedsrådgivning, beslaglæggelse af lægemidler m.v.)

§ 1

I lov nr. 433 af 9. juni 2004 om dyrlæger, som ændret senest ved lov nr. 411 af 28. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) at udøve veterinær sundhedsrådgivning til ejeren af en besætning eller dennes repræsentant som led i en ordning fastsat i medfør af denne lov,«

Nr. 4 og 5 bliver herefter nr. 5 og 6.

2. I § 3, stk. 1 og 3, 2. pkt., ændres »Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole« til: »Københavns Universitet«.

3. I § 3, stk. 3, indsættes som nyt 1. pkt.:

»Ministeren kan meddele personer, der gennem uddannelse og erhvervsudøvelse i udlandet har opnået kvalifikationer, der kan sidestilles med uddannelse efter stk. 1, autorisation som dyrlæge her i landet.«

4. I § 4, stk. 2, ændres »§ 2, stk. 1, nr. 2-5« til: »§ 2, stk. 1, nr. 2-6«.

5. I § 6, stk. 1 og 4, ændres »§ 2, stk. 1, nr. 1-3« til: »§ 2, stk. 1, nr. 1-4«.

6. § 13, stk. 1, affattes således:

»§ 13. Selv om betingelserne i § 12, stk. 1, er opfyldt, må en dyrlæge ikke udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af voksent kvæg, jf. dog § 14, stk. 1-4.«

7. § 14 affattes således:

»§ 14. Hvis ejeren af en svine- eller kvægbesætning har indgået skriftlig aftale om basismodulet i en sundhedsrådgivningsordning efter § 34 a, stk. 1 og 2, i lov om hold af dyr, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til efterbehand-

ling af svin og ungvæg, hvis dyrlægen har stillet diagnose for og påbegyndt behandling af det enkelte dyr, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 2. I svine- og kvægbesætninger, der er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftales tilvalgsmodul 1, jf. § 34 a, stk. 3, nr. 1, i lov om hold af dyr, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til

1) behandling af de af besætningens svin og ungvæg, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1, og

2) til efterbehandling af voksent kvæg.

Stk. 3. I kvægbesætninger, der er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftales tilvalgsmodul 2, jf. § 34 a, stk. 3, nr. 2, i lov om hold af dyr, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til behandling af de af besætningens kvæg, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at en dyrlæge i en besætning af andre dyr end de, der er nævnt i § 34 a, stk. 1-3, i lov om hold af dyr, og som er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftale, kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til behandling af dyr i besætningen, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 5. Ministeren kan fastsætte regler om udlevering eller ordinerings af receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants forudgående behandling og efterbehandling af voksent kvæg i besætninger, der ikke er omfattet af sundhedsrådgivningsaftaler, jf. stk. 2 og 3.

Stk. 6. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1-5, skal dyrlægen over for besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje beskrive de kliniske symptomer, som skal være konstateret, før behandlingen påbegyndes.«

8. I § 15 ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-3«.

9. I § 24, stk. 1, ændres »§ 14, stk. 2-4« til: »§ 14, stk. 1-3«, »14, stk. 5 og 6« til: »§ 14, stk. 4 og 5« og »14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

10. I § 24, stk. 2, 1. og 4. pkt., ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

11. I § 24, stk. 3, ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

12. I § 24, stk. 4, nr. 1 og 2, ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

13. I § 25, stk. 2, ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

14. I § 38, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 13, stk. 1« til: »§ 13« og »§ 14, stk. 2-4 og 7« til: »§ 14, stk. 1-3 og 6«.

§ 2

I lov nr. 432 af 9. juni 2004 om hold af dyr, som ændret ved § 12 i lov nr. 404 af 1. juni 2006, § 30 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 1 i lov nr. 105 af 20. februar 2006 og § 53 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 34 indsættes:

»§ 34 a. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at store og større svine- og kvægbesætninger skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftales basismodul indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge frivilligt kan indgå sundhedsrådgivningsaftalens basismodul for svine- og kvægbesætninger, der ikke er omfattet af stk. 1.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant udover obligatorisk sundhedsrådgivningsaftaler, jf. stk. 1, på frivilligt grundlag kan indgå skriftlige sundhedsrådgivningsaftalers tilvalgsmoduler med en dyrlæge.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætninger med andre dyrearter end de, der er nævnt i stk. 1-3, skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.«

2. I overskriften til kapitel 10 indsættes efter »lægemidler«: »m.v.«

3. § 48 affattes således:

»§ 48. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om gennemførelse af særlige foranstaltninger efter stk. 2 samt meddele påbud mod anvendelse af dyr, der er behandlet med eller har indtaget eller optaget stoffer som nævnt i § 47, stk. 1, eller produkter af sådanne dyr.

Stk. 2. Foranstaltninger i henhold til stk. 1 kan omfatte:

- 1) Særlige undersøgelser,
- 2) tilsyn,
- 3) mærkning,
- 4) isolation,
- 5) særlige betingelser for levering af dyr,
- 6) aflivning eller slagtning på særlige vilkår og
- 7) destruktion.«

4. § 52 affattes således:

»§ 52. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om undersøgelse af dyrehold for restkoncentrationer af medicin eller ikke-tilladte eller forbudte stoffer, herunder regler om udtagning af prøver fra levende dyr, slagtekroppe, mælk, æg, gødning, slam, foder og staldinventar m.v. samt om laboratorieundersøgelse heraf. I reglerne kan tillige fastsættes bestemmelser om aflivning af dyr i undersøgelsesøjemed.«

5. § 53, stk. 1, affattes således:

»Kontrolmyndigheden kan som led i kontrol og overvågning vederlagsfrit udtage prøver til undersøgelse og herunder aflive dyr i undersøgelsesøjemed. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at udgifterne i forbindelse med laboratorieundersøgelser, udtagning af prøver og andre foranstaltninger, der iværksættes i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Det Europæiske Fællesskabs forordninger, helt eller delvis afholdes af den for dyreholdet ansvarlige ejer eller bruger eller sammenlutning heraf.«

6. I § 56, stk. 1, ændres »efter § 30 eller § 52 eller efter regler fastsat i medfør af §§ 26, 29 og 30« til: »efter §§ 30 og 48 eller efter regler fastsat i medfør af §§ 30 og 48«.

7. I § 56, stk. 5, indsættes efter 1. pkt.:

»Tilsvarende gælder, hvis ejeren selv ved sit forhold har givet anledning til, at et dyr er påbudt aflivet som følge af påvisning af restkoncentrationer af et lægemiddel over maksimalgrænseværdien, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 470/2009 af 6. maj 2009 eller af ikke-tilladte eller forbudte stoffer.«

8. Efter § 65 indsættes i kapitel 12:

»§ 65 a. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan indhente de oplysninger hos andre offentlige myndigheder, der er nødvendige for at kontrollere, at denne lov overholdes, bl.a. med henblik på registersamkøring og sammenstilling af oplysninger i kontroløjemed, herunder oplysninger om skatteforhold, eventuelt i elektronisk form.«

9. I § 70, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »47«: », 48«.

10. Efter § 70 indsættes:

»§ 70 a. Lægemidler, der opbevares i en besætning, kan uanset ejerforholdet beslaglægges af kontrolmyndigheden, når lægemidlet ikke lovligt kan besiddes, ikke er lovligt ordi-

neret eller ikke er lovligt mærket eller opbevaret, og besætningsejeren i øvrigt er indforstået hermed.«

11. I § 71, stk. 1, indsættes som 2. pkt. :

»På samme måde kan krav om konfiskation af ulovlige lægemidler vedtages uden retslig forfølgning.«

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2010, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ministeren for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af lovens § 1, nr. 1, og nr. 4-14.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Obligatorisk sundhedsrådgivning
 - 2.1. Gældende ret
 - 2.1.1. Sundhedsrådgivningsaftale i svinebesætninger
 - 2.1.2. Sundhedsrådgivningsaftale i kvægbesætninger
 - 2.1.2.1. »Gl. Sundhedsrådgivning«
 - 2.1.2.2. Ny Sundhedsrådgivningsaftale (NySR)
 - 2.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
 - 2.2.1. Fødevarestyrelsens model til implementering af veterinærforliget
 - 2.2.1.1. Grundlæggende principper
 - 2.2.1.2. Omfang og tidsplan
 - 2.2.1.3. Rubricering af besætninger efter graden af »landmandspraksis«
 - 2.2.1.4. Tre rådgivningsmoduler: Basisaftale samt tilvalgsmodul 1 og tilvalgsmodul 2
 - 2.2.1.5. Incitament, sammenhæng til den offentlige velfærdskontrol og administrative lettelser
 - 2.2.1.6. Fødevaresikkerhed
 - 2.2.1.7. Fremtidig sundhedsrådgivning
 - 2.2.1.8. Sanktionsniveau
3. Andre ændringer af dyrlægeloven (uddannelseskraft)
 - 3.1. Gældende ret
 - 3.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
4. Hindring af omsætning af fødevarer med uønskede rester af veterinære lægemidler m.v.
 - 4.1. Gældende ret
 - 4.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
5. Beslaglæggelse og konfiskation af veterinære lægemidler
 - 5.1. Gældende ret
 - 5.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
6. Samkøring af registre
 - 6.1. Gældende ret
 - 6.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
7. Andre ændringer som følge af lovovervågning
 - 7.1. Erstatning i sager, hvor besætningsejeren har udvist egen skyld ved aflivning, og om afholdelse af udgifter til laboratorieanalyse ved aflivning af dyr
 - 7.1.1. Gældende ret
 - 7.1.2. Anbefalinger i rapport om lovovervågning
 - 7.1.3. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
8. Forholdet til ligestillingsloven
9. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
10. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
11. Administrative konsekvenser for borgere
12. Miljømæssige konsekvenser
13. Forholdet til EU- retten
14. Høring
15. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder en række ændringer af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr og tager navnlig sigte på

at udmønte det veterinærforlig, som blev indgået den 22. august 2008 af regeringen, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre. Det overordnede formål med veterinær-

forliget er at øge velfærden betydeligt for dyr i besætninger og ved transporter samt at styrke det veterinære beredskab, så der hurtigt og effektivt kan sættes ind over for husdyrsygdomme og infektioner. Veterinærforliget skal endvidere ses i sammenhæng med indførelsen af den egenkontrol med dyrevelfærd i besætninger, der blev aftalt som led i aftalen mellem regeringen og Dansk Folkeparti i forbindelse med Finansloven 2006. Det er som led i veterinærforliget således aftalt, at egenkontrol med dyrevelfærd samt rådgivning herom skal indarbejdes i obligatoriske sundhedsrådgivningsaftaler.

På den baggrund foreslås, at reglerne om sundhedsrådgivning i lov nr. 433 af 9. juni 2004 om dyrlæger og lov nr. 432 af 9. juni 2004 om hold af dyr ændres, så fødevareministeren kan fastsætte regler om obligatorisk sundhedsrådgivning i større kvæg- og svinebesætninger med henblik på at styrke det forebyggende arbejde, forenkle administrationen og dokumentationen samt give lettere adgang til medicinanvendelse i forhold til den eksisterende ordning med sundhedsrådgivningsaftaler. I den nye ordning skal der indbygges incitamentsstrukturer og fleksibilitet, så både god, tilfredsstillende og mindre god landmandspraksis afspejles i den konkrete udformning af sundhedsrådgivningsaftalerne samtidig med, at det sikres, at der ikke sker en ændring i resistensudvikling, at fødevaresikkerheden ikke forringes, og at der ikke sker ubegrundede ændringer i medicinforbruget som følge af indførelse af obligatorisk sundhedsrådgivning.

I den forbindelse foreslås en mindre ændring af fødevareministerens bemyndigelse i dyrlægeloven til at fastsætte regler om ordinering eller udlevering af receptpligtige lægemidler til behandling af kvæg. Ændringen indebærer, at en dyrlæge efter forslaget kan ordinere eller udlevere lægemidler til kvægbesætninger til behandling af kvier, indtil disse har kælvet, hvilket typisk sker i 2½ års alderen, mens der ikke sker ændringer for handyr. Efter den gældende lovgivning er aldersgrænsen for ungvæg uanset køn et år. Endvidere skabes der hjemmel til også at indføre obligatoriske sundhedsrådgivningsordninger for andre typer af husdyr end svin og kvæg.

I tilknytning til de foreslåede regler om sundhedsrådgivning foreslås lov om hold af dyr endvidere ændret, så der indsættes en hjemmel i lov om hold af dyr, som gør det muligt for fødevaremyndighederne foreløbigt at beslaglægge ulovlige lægemidler, hvis besætningsejeren meddeler sit samtykke hertil eller til udenretlig konfiskation på linje med vedtagelse af et udenretligt administrativt bødeforelæg. Endvidere foreslås det i lov om hold af dyr at ændre den gældende bestemmelse om, at

staten i visse tilfælde yder erstatning for aflivning af dyr, således at det - på linje med almindelige erstatningsretlige principper - fremgår, at erstatningen kan nedsættes eller bortfalde i tilfælde, hvor aflivning sker som følge af, at det har kunnet påvises, at besætningsejeren har behandlet dyret med ikke-tilladte lægemidler o.l., og derved har udvist egen skyld.

For at modernisere og effektivisere kontrollen med bl.a. ulovlig medicin foreslås det desuden, at der i lov om hold af dyr tilvejebringes hjemmel til at indhente oplysninger hos andre offentlige myndigheder med henblik på registersamkøring og sammenstilling af oplysninger i kontroløjemed.

Herudover foreslås en række ændringer i lov om hold af dyr af præciserende og redaktionel karakter, som har til formål at skabe en mere klar og overskuelig retstilstand, bl.a. vedrørende afholdelse af udgifterne i forbindelse med laboratorieundersøgelser.

Endelig foreslås reglerne i dyrlægeloven om autorisation af dyrlæger, der er uddannet i udlandet, ændret, så relevant, dokumenterbar erhvervs erfaring endvidere kan tillægges betydning ved skønnet over, om den pågældende uddannelse kan sidestilles med dyrlægeuddannelsen på Københavns Universitet.

2. Obligatorisk sundhedsrådgivning

2.1. Gældende ret

Alle ejere af husdyrbesætninger og akvakulturanlæg skal sikre passende dyrlægemæssig behandling i tilfælde af sygdom i besætningen. Er der tale om besætninger med svin, kvæg, får eller geder samt akvakulturbrug, har besætningsejeren en særlig og frivillig valgmulighed, som indebærer, at der kan indgås en aftale med en praktiserende dyrlæge om sundhedsrådgivningsaftale, jf. bekendtgørelse nr. 926 af 21. november 2003 om sundhedsrådgivningsaftaler for kvægbesætninger, bekendtgørelse nr. 927 af 21. november 2003 om sundhedsrådgivningsaftaler for svinebesætninger, bekendtgørelse nr. 299 af 29. april 2004 om sundhedsrådgivningsaftaler for akvakulturanlæg, bekendtgørelse nr. 214 af 17. marts 2006 om sundhedsrådgivningsaftaler for fåre- og gedebesætninger og bekendtgørelse nr. 1045 af 20. oktober 2006 om Ny Sundhedsrådgivning i kvægbesætninger.

I besætninger, hvor der ikke er indgået sundhedsrådgivningsaftale, og hvor dyrlægen alene tilkaldes, når der er et konkret behov, er det dyrlægen, der forestår behandlingen samt efterbehandling af dyrene, herunder med en passende medicinering.

En sundhedsrådgivningsaftale indebærer den økonomiske fordel for besætningsejeren, at denne selv med

visse væsentlige begrænsninger kan behandle med medicin. Til gengæld sikres regelmæssige dyrlægebesøg og en række registreringer, hvilket indebærer et fokus på det forebyggende arbejde og dermed en forbedring af den sundhedsmæssige overvågning af besætningerne.

Formålet med sundhedsrådgivningsaftalerne er således at forbedre besætningernes generelle sundhedstilstand, at minimere risikoen for spredning af smitsomme sygdomme, herunder zoonoser (sygdomme, som smitter mellem dyr og mennesker), og at optimere antibiotikaforbruget med det formål at forebygge udvikling af bakteriel resistens.

I forarbejderne til den gældende dyrlægelov, jf. forslag L 101 til lov om dyrlæger (Folketingstidende 2003-04, Tillæg A, sp. 3436ff), er baggrunden for sundhedsrådgivningsaftalerne beskrevet, herunder de medicinudleveringsbestemmelser, der knyttes til sundhedsrådgivningsaftalerne inden for de forskellige dyrearter.

Muligheden for at indgå sundhedsrådgivningsaftale er udmøntet i en række administrative forskrifter.

Det er således muligt at indgå aftale om sundhedsrådgivning i svinebesætninger efter bekendtgørelse nr. 927 af 21. november 2003 om sundhedsrådgivningsaftaler for svinebesætninger. I kvægbesætninger kan der indgås sundhedsrådgivningsaftale efter bekendtgørelse nr. 926 af 21. november 2003 om sundhedsrådgivningsaftaler for kvægbesætninger (»gl. sundhedsrådgivning«) eller alternativt efter bekendtgørelse nr. 1045 af 20. oktober 2006 om Ny Sundhedsrådgivning i kvægbesætninger.

Herudover er der mulighed for at indgå sundhedsrådgivningsaftaler for får og geder, jf. bekendtgørelse nr. 214 af 17. marts 2006 om sundhedsrådgivningsaftaler for fåre- og gedebesætninger, og for akvakultur, jf. bekendtgørelse nr. 299 af 29. april 2004 om sundhedsrådgivningsaftaler for akvakulturanlæg. Disse ordninger bliver ikke berørt af lovforslaget.

For alle former for sundhedsrådgivningsaftaler gælder det endvidere, at der er krav til dokumentation for rådgivningsarbejdet. Dette kan enten være i form af rapporter, der opbevares i fysisk form i besætningerne, og som umiddelbart skal kunne forevises og udleveres til kontrollen, eller i form af hyppige online indberetninger til Fødevarestyrelsens database herfor, hvis besætningen er omfattet af Ny Sundhedsrådgivning i kvægbesætninger.

Indgåede aftaler for alle typer af sundhedsrådgivning registreres i dyrlægeregisteret Vetreg. Herfra kan oplysninger om antal aftaler pr. dyreart søges frem.

Efter bekendtgørelse nr. 927 af 21. november 2002 om sundhedsrådgivningsaftaler for svinebesætninger kan en sundhedsrådgivningsaftale i svinebesætninger indgås

mellem en besætningsejer og en besætningsdyrlæge, og skal omfatte minimum 12 årlige rådgivningsbesøg.

Et rådgivningsbesøg skal indeholde følgende elementer:

- Gennemgang af besætningens optegnelser over medicinforbrug siden sidste rådgivningsbesøg
- Gennemgang af dyrlægens optegnelser i journal, der skal føres for hver kontakt med besætningen for så vidt angår receptordinerede og udleverede lægemidler, oplysninger om tilbageholdelsestider meddelt overfor besætningsejeren, kopi af besætningens opgørelser over medicinforbrug, resultater af evt. laboratorieundersøgelser o. lign., samt kopi af besøgs- og statusrapport
- Klinisk vurdering af den aktuelle sundhedstilstand i alle staldafsnit
- Vurdering af mulige fejl og mangler vedrørende fodring, klima, staldforhold og drift
- Gennemgang og vurdering af de relevante tilgængelige data for besætningen herunder
 - Nøgletal for produktionen
 - Resultater af undersøgelser for smitsomme sygdomme og zoonoser
 - Bemærkninger fra kødkontrollen
 - Eventuelle andre registreringer
- Identifikation af eventuelle besætningsproblemer
 - På baggrund af ovenstående foretages en samlet vurdering med henblik på at identificere eventuelle besætningsproblemer
 - Det vurderes, hvorvidt der er behov for yderligere oplysninger, herunder obduktioner, laboratorieundersøgelser og supplerende registreringer.

Ethvert rådgivningsbesøg skal afsluttes med en skriftlig besøgsrapport. Besøgsrapporten indeholder beskrivelse af udbredelsen af sygdomme i alle staldafsnit, beskrivelse og vurdering af andre forhold som har betydning for den aktuelle sundhedstilstand, vurdering af iværksatte tiltag i henhold til aftalte handlingsplaner og vurdering af medicinforbruget.

En gang årligt skal der udarbejdes en statusrapport med en samlet beskrivelse af forhold, som har betydning for besætningens sundhedsstatus, evaluering af effekten af de gennemførte behandlinger og det samlede medicinforbrug. Derudover skal statusrapporten indeholde målsætninger for det kommende år med henblik på at reducere sygdomsforekomst og optimere medicinanvendelsen og evaluering af sidste års målsætning.

Det er på denne baggrund tilladt at udlevere eller receptordinere lægemidler til besætningsejerens indledning af behandling af sygdomme, som dyrlægen selv har diagnosticeret under rådgivningsbesøget, og som dyrlægen vurderer vil kunne opstå i den efterfølgende periode. På det grundlag må besætningsejeren indlede behandling i alle aldersgrupper. Der kan udleveres medicin i indtil 35 dage i alle aldersgrupper i svinebesætninger med rådgivningsaftale.

Pr. 4. august 2009 var der ifølge Vetstat 7.050 svinebesætninger registreret med aftale om sundhedsrådgivning.

2.1.2 Sundhedsrådgivningsaftale i kvægbesætninger

Det er på nuværende tidspunkt muligt at indgå aftale om »gl. sundhedsrådgivning« og Ny Sundhedsrådgivning (NySR).

2.1.2.1. »Gl. Sundhedsrådgivning«

Indholdet af aftale om »gl. sundhedsrådgivning«, jf. bekendtgørelse nr. 926 af 21. november 2003 om sundhedsrådgivningsaftaler for kvægbesætninger, er meget lig den, som findes for svinebesætninger. Der er dog den væsentlige forskel, at dyrlægen kun må udlevere eller receptordinere lægemidler til besætningsejerens indledende behandling af sygdomme til dyr under 1 år. For voksent kvæg må der udleveres medicin til besætningsejerens efterbehandling i indtil 5 dage af sygdomme, som dyrlægen personligt har diagnosticeret og indledt behandling af. Det vil sige, at dyrlægen skal indlede enhver behandling af voksent kvæg, f.eks. køer med yverbetændelse.

2.1.2.2. Ny Sundhedsrådgivningsaftale (NySR)

Efter ønske fra Dansk Kvæg og Den Danske Dyrlægeforening om modernisering af sundhedsrådgivningskonceptet i kvægbesætninger blev et udviklingsprojekt »Pilotprojekt Ny Sundhedsrådgivning« sat i gang i 2002. Pilotprojektet mandede ud i en permanent ordning om Ny Sundhedsrådgivning i kvægbesætninger (NySR), som trådte i kraft den 1. november 2006.

Ordningen med NySR, jf. bekendtgørelse nr. 1045 af 20. oktober 2006 om Ny Sundhedsrådgivning i kvægbesætninger, giver besætningsejeren mulighed for at

indgå sundhedsrådgivningsaftale med dyrlægen med fokus på det forebyggende rådgivningsarbejde i kvægbesætningerne og tidlig identifikation af sygdomme. Fokus er derfor ikke kun på de syge dyr, men også på de dyr, der tilhører en gruppe med en veldefineret risiko for at blive syge. Der er bl.a. krav om klinisk undersøgelse af alle risikodyr, dvs. køer, der lige har kælvet, spædkalve og køer i den sidste periode af drægtighed. Derfor er der i forhold til ordningen med »gl. sundhedsrådgivning« mere detaljerede krav til det dyrlægefaglige arbejde, herunder hyppigere rådgivningsbesøg i besætningerne.

For at dokumentere det forebyggende rådgivningsarbejde i besætningen er der krav om hyppige elektroniske indberetninger af sygdoms-, behandlings- og medicinplysninger. Indberetningerne sker løbende online til den såkaldte SR-database, som besætningsejer, besætningsdyrlæge samt Fødevarestyrelsen har adgang til.

Besætningsejeren, der har indgået aftale om NySR, kan selv indlede behandling af kvæg over 1 år under forudsætning af, at besætningsdyrlægen har stillet en såkaldt besætningsdiagnose, dvs. en diagnose på en sygdom, der er ofte forekommende eller tilbagevendende i den pågældende besætning. Dyrlægen skal endvidere have fastsat en behandlingsvejledning for den pågældende besætningsdiagnose, dvs. en skriftlig instruktion til besætningsejeren om det ordinerede lægemiddels anvendelse, dosering, tilbageholdelsestid samt behandlingens længde.

Pr. 4. august 2009 er følgende fordeling af rådgivningsaftaler for kvægbesætninger opgjort:

- 3.416 kvægbesætninger registreret med sundhedsrådgivningsaftale (svarende til 15 % af alle kvægbesætninger), heraf
- 639 kvægbesætninger med aftale om »Ny Sundhedsrådgivning« og
- 2.777 kvægbesætninger omfattet af aftale om »gl. sundhedsrådgivning«.

2.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Regeringen, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre indgik den 22. august 2008 forlig på veterinærområdet. Forliget indebærer blandt andet, at der skal

- indføres obligatoriske sundhedsrådgivningsaftaler for større svine- og kvægbesætninger,
- indbygges incitamentsstrukturer og fleksibilitet i sundhedsrådgivningsaftalerne, så både god og mindre god landmandspraksis afspejles i den konkrete udformning af sundhedsrådgivningsaftalerne og
- indføres et risiko- og behovsorienteret kontrolkoncept for velfærdskontrol i besætningerne.

Fødevarestyrelsen nedsatte på den baggrund en arbejdsgruppe med repræsentanter fra forskningen (KU-Life og DTU), erhvervet (Landbrugsrådet, Dansk Kvæg, Dansk Svineproduktion, Økologisk Landsforening og Dansk Landbrugs Økologisektion), dyrlægerne (Den Danske Dyrlægeforening), Justitsministeriet og Fødevarestyrelsen. Arbejdsgruppens opgave var at bistå Fødevarestyrelsen med at definere et samlet koncept for fremtidens obligatoriske sundhedsrådgivningsordning på kvæg- og svineområdet.

På baggrund af gruppens arbejde har Fødevarestyrelsen i april 2009 udarbejdet en rapport, hvor problemstillingen er beskrevet, og hvor et forslag til ordningen præsenteres. Rapporten skitserer endvidere, hvordan Fødevarestyrelsen – på baggrund af systematisk overvågning af velfærdsparametre i kvæg- og svinebesætninger – agter at skabe grundlag for en sammenhængende velfærdskontrol på kvæg- og svineområdet.

Forligskredsen har efterfølgende den 7. maj 2009 tiltrådt rapportens anbefalinger med visse tilføjelser, herunder navnlig at indplacering af en besætning efter graden af "landmandspraksis", jf. afsnit 2.2.1.3, kun skal have betydning for den konkrete besætning og ikke alle besætninger med samme ejerkreds, således som rapporten lagde op til.

2.2.1. Fødevarestyrelsens model til implementering af veterinærforliget

2.2.1.1. Grundlæggende principper

Ansvar for dyrenes sundhed, velfærd og den udleverede medicin er grundlæggende besætningsejerens. Det løbende rådgivningsarbejde medvirker imidlertid til at fremme dyrenes sundhed og velfærd.

Lovforslaget baseres på et grundlæggende princip om, at rådgivningsindsatsen i kvæg- og svinebesætninger styrkes samtidig med, at antallet af dyrlægebesøg til akutte behandlinger reduceres. Fokus for dyrlægens og den besætningsansvarliges indsats flyttes derved fra behandling af sygdom til en overordnet, præventiv indsats. Det forventes på baggrund af den øgede rådgivningsindsats, at såvel dyrevelfærd som husdyrsundhed styrkes betydeligt, uden at fødevarerisikoen – herunder resistensudviklingen – påvirkes negativt.

Egenkontrol på dyrevelfærdsområdet, der forudsættes implementeret af Justitsministeriet med hjemmel i dyreværnsloven parallelt med de nye regler om sundhedsrådgivningsaftaler, suppleres efter dette lovforslag med central overvågning af velfærdsparametre i større besætninger. Derved sikres en central overvågning med mulighed for en bedre kontrol af både dyrevelfærd og -sundhed i de enkelte besætninger. Overvågningen

(»auditeringen«) af besætningernes egenkontrol udføres af den rådgivende, praktiserende dyrlæge, hvorved den praktiserende dyrlæge integreres i styrkelsen af indsatsen på dyrevelfærdsområdet.

Hvis man ser på produktionsformerne for kvæg og svin, er det en fællesnævner, at der findes en population af voksne dyr (malkekøer og søer), som lever længe i besætningen, og som er udsat for et produktionsrelateret pres i hele deres liv. Hos disse dyr og deres nyfødte afkom er der større risiko for anslag af sygdomme både hos det voksne dyr og hos afkommet. Det vurderes derfor, at der – for at sikre dyrevelfærden og husdyrsundheden – er behov for at fokusere særligt på besætninger med voksne hunde.

2.2.1.2. Omfang og tidsplan

Samlet set anslås den obligatoriske ordning at omfatte knap 4.800 store og større besætninger pr. 1. januar 2009. Dette defineres i rapporten som besætninger med mere end 100 årskøer, 300 årssøer, 200 kalve, 3.000 stipladser til slagtesvin eller 6.000 stipladser til smågrise.

Fødevarestyrelsen anbefaler, at besætninger, der er mindre end den ovenfor skitserede afgrænsning af besætningsstørrelser, som en betingelse for frivilligt at få mulighed for at tilslutte sig en sundhedsrådgivningsordning samtidig skal indføre egenkontrol med dyrevelfærd.

De nødvendige bekendtgørelser om sundhedsrådgivning forventes udarbejdet i løbet af sidste halvår 2010.

De lovgivningsmæssige rammer for den skitserede ordning er til dels tilvejebragt ved lov nr. 411 af 29. maj 2009 om ændring af lov om dyrlæger (Dyrlægers forpligtelser i forbindelse med egenkontrol med dyrevelfærd i landbrugsbesætninger).

Dette lovforslag tilsigter at tilvejebringe de fornødne lov hjemler på Fødevarerministeriets område til at indføre den foreslåede ordning.

2.2.1.3. Rubricering af besætninger efter graden af »landmandspraksis«

Besætninger med rådgivningsaftale vil i de bekendtgørelser, der udstedes i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 34 a i lov om hold af dyr, blive rubriceret efter graden af »landmandspraksis« og inddeles i tre kategorier:

- God Landmandspraksis
- Tilfredsstillende Landmandspraksis
- Mindre God Landmandspraksis.

Sidstnævnte har modtaget sanktioner (bøde eller dom) for lovovertrædelser i forhold til dyrevelfærd, sundhed

og medicin og skal have flere rådgivningsbesøg end andre besætninger.

Alle besætninger starter som udgangspunkt i kategorien »Tilfredsstillende Landmandspraksis«. En besætning, der på baggrund af en sanktion herefter bliver nedgraderet til »Mindre God Landmandspraksis«, kan efter 1 år uden nye sanktioner igen avancere til kategorien »Tilfredsstillende Landmandspraksis« for efter endnu et år at avancere til kategorien »God Landmandspraksis«. En hurtigere opgradering fra »Tilfredsstillende Landmandspraksis« til »God Landmandspraksis« kan opnås på baggrund af en erklæring fra den rådgivende dyrlæge. Besætninger i kategorien »Mindre God Landmandspraksis« vil have »høj risiko« for offentlig velfærdskontrol – d.v.s. at blive udpeget til kontrol ca. hvert andet år (»50%-kontrol«), mens besætninger med kategorien »Tilfredsstillende Landmandspraksis« vil have en let forhøjet risiko for offentlig velfærdskontrol, dvs. større end 5%, som er den nuværende kontrolfrekvens af besætninger med landbrugsdyr eller heste med 10 dyr eller flere.

2.2.1.4. Tre rådgivningsmoduler: Basisaftale samt tilvalgsmodul 1 og tilvalgsmodul 2

Besætninger, der omfattes af ordningen, skal som minimum indgå en basis-aftale, hvortil der efter ønske fra besætningsejeren kan tilvælges et af to moduler. For svin er der dog kun tale om ét tilvalgsmodul – modul 1.

Basisaftalen rummer mindst to årlige rådgivningsbesøg og giver ikke udvidet adgang til lægemidler.

Tilvalg af modul 1 for kvæg giver landmanden adgang til at efterbehandle voksent kvæg. Forudsætningen for denne adgang er, at dyrlægen årligt aflægger mindst 6 – 12 rådgivningsbesøg i besætningen (afhængig af graden af »landmandspraksis« og tilstedeværelsen af voksne hunde).

Tilvalg af modul 2 for kvæg giver landmanden mulighed for på særlige vilkår også selv at indlede behandling af voksne dyr med receptpligtige lægemidler. Samtidig udvides landmandens behandlingsmuligheder i forhold til den nuværende Ny Sundhedsrådgivning, idet behandlingsmulighederne suppleres med mulighed for indgivelse af børstave. Antallet af rådgivningsbesøg for tilvalgsmodul 2 er mindst 12-52 afhængig af besætningsstørrelse og graden af »landmandspraksis«.

Fødevarestyrelsen forventer, at indholdet i tilvalgsmodul 2-aftaler er så attraktivt, at op imod 80% af alle større kvægbesætninger vil tilslutte sig denne ordning.

Tilvalg af modul 1 for svin giver landmanden en betydelig administrativ lettelse i forbindelse med behandling af dyr, idet behandling kun skal registreres ved

behandlingsstart (i den gældende ordning skal behandlinger registreres dagligt). Forudsætningen for denne adgang er som ved modul 1 for kvæg.

Den praktiserende dyrlæges faglige rådgivning skal ske indenfor områderne produktivitet, sundhed, dyrevelfærd, lægemiddelanvendelse, zoonoser og smittebeskyttelse og baseres på princippet om evaluering, handlingsplan og opfølgning.

Økologiske besætninger har ikke behov for øget adgang til lægemidler, og det forventes på den baggrund, at størstedelen af de større økologiske besætninger alene bliver omfattet af den obligatoriske basis-aftale.

2.2.1.5. Incitammenter, sammenhæng til den offentlige velfærdskontrol og administrative lettelser

Gennem den øgede dyrevelfærdskontrolintensitet i besætninger med »Mindre God Landmandspraksis« i forhold til det nuværende niveau og ved et øget antal af nødvendige sundhedsrådgivningsbesøg i besætninger i kategorierne »Mindre God Landmandspraksis« og »Tilfredsstillende Landmandspraksis« i forhold til »God Landmandspraksis« vurderer Fødevarestyrelsen, at der er skabt en passende incitamentsstruktur, der belønner landmænd, der arbejder for at sikre en høj dyrevelfærd, optimal lægemiddelanvendelse og høj husdyrsundhed på de pågældende besætninger.

Den nye model rummer for alle omfattede besætninger og dyrlæger betydelige forenklinger og lettelser på det administrative område. Således forenkles kravene til optegnelser ved brug af lægemidler, ligesom antallet af rådgivningsrapporter fra den rådgivende dyrlæge reduceres til fire årlige rapporter (fra nu op til 12). Samtidig smidiggøres indberetningen af nødvendige data i forhold til nugældende krav.

2.2.1.6. Fødevarerikkerhed

For at styrke fødevarerikkerheden indføres intens overvågning af medicinforbruget med halvårlige afrapporteringer til Folketinget og øget risiko for offentlig kontrol i besætninger med afvigende forbrug. Desuden indføres der en bestemmelse om, at der ved enhver anvendelse af bredspektrede antibiotika (dvs. alt andet end simpel penicillin) til behandling af yverbetændelse hos kvæg skal udtages mælkeprøve. Ud over at styrke indsatsen mod udvikling af resistens ved at motivere til valg af simple penicilliner vil dette tillige være til gavn for den rådgivende dyrlæges kendskab til, hvilke smitstoffer der er relevante i den enkelte besætning.

2.2.1.7. Fremtidig sundhedsrådgivning

Fødevarerministeriet vurderer, at Fødevarestyrelsens model for obligatorisk sundhedsrådgivning vil kunne

implementeres med det nuværende antal praktiserende dyrlæger. Det vurderes endvidere, at det nye koncept for erhvervet er økonomisk neutralt eller resulterer i en samlet lettelse for husdyrbruget.

Samlet set vurderer Fødevareministeriet, at ordningen vil resultere i

- et betydeligt, generelt løft i dyrevelfærden i kvæg- og svinebesætninger,
- bedre overvågning af dyrevelfærden i kvæg- og svinebesætninger,
- styrkelse af den forebyggende indsats på dyrevelfærds- og husdyrsygdomsområdet samt
- større faglighed gennem en intensiveret rådgivningsindsats på kvæg- og svineområdet.

Fødevareministeriet finder herudover også, at der kan være behov for obligatoriske sundhedsrådgivningsordninger for andre typer af husdyr end svin og kvæg. Det foreslås derfor, at der i lov om hold af dyr tillige indsættes en hjemmel til at fastsætte regler om, at besætninger med andre dyrearter end svin og kvæg skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.

2.2.1.8 Sanktionsniveau

Ved lov nr. 105 af 20. februar 2006 om ændring af lov om hold af dyr og lov om dyrlæger (Strafskærpelse) vedtog Folketinget en generel skærpelse af bødeniveauet i sager om overtrædelse af reglerne om lægemidler til dyr. For yderligere at styrke den præventive effekt af bødestraffene blev det samtidig fastsat, at bødernes størrelse skal afspejle størrelsen af dyreholdet, henholdsvis antallet af sundhedsrådgivningsaftaler, som den pågældende dyrlæge har indgået.

Fødevareministeriet forudsætter, at de vejledende bødetakster for dyrlæger og dyreejere, der er anført i pkt. 3.4 i forarbejderne til lov nr. 105 af 20. februar 2006 om ændring af lov om hold af dyr og lov om dyrlæger (Strafskærpelse), jf. lovforslag L 90 (Folketingstidende 2005-06, Tillæg A, sp. 2687ff), videreføres uændret i forhold til de sundhedsrådgivningsaftaler, der er omfattet af dette lovforslag, og at besætningsejerens eller dennes repræsentants undladelse af at indgå pligtmæssig sundhedsrådgivningsaftale tilsvarende bør sanktioneres med en bøde på et beløb i størrelsesordenen 6.000 kr. i mindre besætninger og et beløb i størrelsesordenen 12.000 kr. i større besætninger.

3. Andre ændringer af dyrlægeloven (uddannelseskra

3.1 Gældende ret

Efter dyrlægelovens § 3, stk. 3, kan fødevareministeren meddele personer, der i udlandet (uden for EU) har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den danske dyrlægeuddannelse, autorisation som dyrlæge her i landet.

Den danske dyrlægeuddannelse udbydes af Det Biovidenskabelige Fakultet for Fødevarer, Veterinærmedicin og Naturressourcer (LIFE) Københavns Universitet (KU) (tidligere Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole).

Autorisationsordningen administreres af Fødevarestyrelsen.

Sagsbehandlingen i sager om behandling af autorisationsansøgninger fra tredjelanddyrlæger er tilrettelagt på den måde, at Fødevarestyrelsen anmoder CIRIUS, som er en statslig styrelse for internationalisering af uddannelse og læringsmiljøer under Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, om en pligtmæssig vurdering af ansøgers uddannelseskvalifikationer efter § 2 a i lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 371 af 13. april 2007 (vurderingsloven). Det fremgår af vurderingslovens § 1, at loven har til formål at sikre adgang til at få udenlandske uddannelseskvalifikationer vurderet med henblik på at lette tilgangen til det danske arbejdsmarked og det danske uddannelsessystem samt sikre bedre muligheder for at få godskrevet danske og udenlandske uddannelseskvalifikationer i en dansk uddannelse.

CIRIUS screener sagen og sender den herefter til høring hos KU LIFE, jf. § 11 i bekendtgørelse nr. 602 af 25. juni 2003 om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v. med senere ændringer. KU LIFE foretager på baggrund af tilstrækkelig dokumentation en individuel, uddybende, ækvivalensvurdering af ansøgers uddannelseskvalifikationer. Det skal fremgå af vurderingen, hvilken supplerig (fag/kompetencer) der skal til, for at en persons udenlandske uddannelseskvalifikationer kan sidestilles med den danske dyrlægeuddannelse.

KU LIFE's studieordning er opbygget således, at visse specifikke kompetencer, der er nødvendige for at opnå dansk autorisation som dyrlæge, opnås gennem deltagelse i flere kurser fordelt over bachelor- og kandidatuddannelsen. Hvis ansøger mangler sådanne kompetencer i sin uddannelse, kan de ved KU LIFE kun opnås gennem deltagelse i rækken af kurser. Andre kompetencer kan opnås gennem deltagelse i et specifikt kursus.

Afhængigt af ansøgerens uddannelse kan det derfor for den enkelte ansøger være mere eller mindre kompliceret at tilegne sig manglende kompetencer gennem deltagelse i undervisning på KU LIFE.

3.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Bl.a. som følge af, at tilrettelæggelsen af KU LIFE's studieordning ikke muliggør at tilbyde udenlandske ansøgere enkeltfagsundervisning i præcis de fag/kompetencer, som de mangler med henblik på at kunne sidestilles med personer med en dansk dyrlægeuddannelse, har CIRIUS anbefalet, at der i lovgivningen som en fakultativ bestemmelse tages højde for den eventuelle relevante erhvervs erfaring, som tredjelandsdyrlæger måtte kunne dokumentere.

Oplysninger om relevant erhvervs erfaring kan bringe større klarhed over de relevante erhvervsaktiviteter i tilknytning til erhvervet opnået i ansøgerens hjemland, graden af selvstændighed ved udøvelsen af erhvervet og opdateret viden om den tekniske og videnskabelige udvikling inden for erhvervet. En afklaring af den relevante erhvervs erfaring kan endvidere bidrage til, at et eventuelt krav om supplerende uddannelse i højere grad kan målrettes mod eventuelle mangler i den pågældendes uddannelsesforløb.

Ved den foreslåede ændring åbnes der op for, at relevant, dokumenterbar erhvervs erfaring kan tillægges betydning ved vurderingen af, om der bør meddeles personer, der i tredjelande har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den danske dyrlægeuddannelse, autorisation som dyrlæge her i landet.

Det sikres herved, at dyrlæger, der har en relevant dyrlægeuddannelse, vil kunne meddeles autorisation, selv om uddannelsen ikke fuldstændig ækvivalerer den danske dyrlægeuddannelse. Det vil kunne være tilfældet, hvis vedkommende dyrlæge kan dokumentere en relevant erhvervs erfaring, og denne erfaring efter et konkret skøn vurderes at burde tillægges betydning ved vurderingen af vedkommendes uddannelseskvalifikationer.

Forslaget medfører, at en i øvrigt kompetent tredjelandsdyrlæge, som kan dokumentere en relevant erhvervs erfaring på et område, hvor vedkommendes dyrlægeuddannelse ikke ækvivalerer den danske dyrlægeuddannelse, alligevel kan meddeles autorisation som dyrlæge her i landet.

Det vil være Fødevarestyrelsen, der skal vurdere de erhvervs mæssige kvalifikationer, og som træffer afgørelse om autorisation.

4. Hindring af omsætning af fødevarer med uønskede rester af veterinære lægemidler m.v.

4.1. Gældende ret

Efter § 48 i lov om hold af dyr kan fødevareministeren fastsætte regler om, at de dyr og produkter af dyr, der er behandlet med eller har indtaget eller optaget lægemidler eller andre biologisk virksomme stoffer i et givet tidsrum eller for bestandigt ikke må fjernes fra dyreholdet. Disse regler fastsættes med henblik på at sikre, at dyrene eller produkter heraf ikke anvendes til menneskeføde eller foder, men kun leveres til destruktionsformål. Det fremgår endvidere, at der i reglerne kan fastsættes bestemmelser til sikring af, at de nævnte dyr og produkter ikke anvendes til menneskeføde.

Bestemmelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 481 af 29. maj 2007 om dyreejeres anvendelse af lægemidler til dyr og fødevarer virksomheders egenkontrol med restkoncentrationer.

4.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Veterinærforliget indebærer bl.a., at der indføres et nyt kontrolkoncept, som fokuserer på en effektiv indsats tæt på besætningerne. Det nye koncept skærper profilen for den offentlige dyrevelfærds kontrol, så der sikres et mere optimalt samspil med det øvrige veterinære system og dermed en øget effekt.

Lov om hold af dyr blev vedtaget i 2004, og med denne lov blev bestemmelser om dyrehold i fem love og to tekstanmærkninger på finansloven samlet og sammen skrevet i en lov.

Lov om hold af dyr er på visse områder fortsat præget af at være en sammenskrivning af flere love. Dette gør sig bl.a. gældende for regler om foranstaltninger, sanktionsmuligheder mv. vedrørende overtrædelse af reglerne om medicinanvendelse, der ikke er i overensstemmelse med de tilsvarende regler vedrørende smitsomme husdyrsygdomme.

Det foreslås derfor, at lovens bestemmelser om foranstaltninger, sanktionsmuligheder mv. ensrettes for så vidt angår henholdsvis regler vedrørende medicinanvendelse og regler vedrørende smitsomme husdyrsygdomme i det omfang, formålet med bestemmelserne tilsiger det.

Ved den foreslåede ændrede formulering af § 48, stk. 1, tilpasses bestemmelsen til ordlyden af § 30, stk. 1, som omhandler foranstaltninger til forebyggelse af sygdomsspredning. Det angives herefter direkte i lovteksten til § 48, stk. 1, at fødevareministeren kan fastsætte generelle bestemmelser, men også konkrete påbud og for-

bud for at undgå, at mennesker indtager stoffer, der kan være skadelige. Stofferne kan enten hidrøre direkte fra produkter (f.eks. kød eller mælk) af behandlede dyr, eller indirekte, hvis produkter fra behandlede dyr, f.eks. mælk, er anvendt som foder til dyr, som optager stoffet, og efterfølgende anvendes til konsum.

Der har også tidligere været adgang for ministeren til at fastsætte regler om at meddele påbud og forbud. Med ændringen angives det blot direkte i lovtæksten. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 48, jf. forslag L 100 til lov om hold af dyr (Folketingstidende 2003/04, Tillæg A, sp. 3398).

Ændringen supplerer den generelle adgang i lovens § 63, hvorefter ministeren kan meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Det Europæiske Fællesskabs forordninger.

For at sikre en bedre sammenhæng mellem beskrivelsen af de tiltag, der kan anvendes for at undgå, at dyr og produkter af dyr udgør en risiko for fødevarerisikoen på grund af henholdsvis forekomst af en smitsom sygdom, behandling med lægemidler eller indtag af andre biologisk virksomme stoffer eller præparater, foreslås der endvidere indsat et nyt stk. 2, der giver ministeren hjemmel til at fastsætte foranstaltninger svarende til de foranstaltninger, som efter lovens § 30, stk. 2, kan bringes i anvendelse mod zoonotiske smittestoffer og smitsomme husdyrsygdomme.

Der er ikke med indsættelsen af et nyt stk. 2 tale om en udvidelse af de reaktioner, der faktisk anvendes, men alene en nærmere beskrivelse og præcisering deraf. Det afgørende hensyn i § 48 er således at sikre, at mennesker ikke indtager stoffer, der kan være skadelige, enten direkte fra produkter (f.eks. kød eller mælk) af behandlede dyr, eller indirekte, hvis produkter fra behandlede dyr, f.eks. mælk, er anvendt som foder til dyr, som optager stoffet, og som efterfølgende anvendes til konsum. For så vidt angår anvendelse af lægemidler kan der både være tale om ulovlig behandling af dyr, eller om lovlig behandling, hvor ny viden betyder, at behandlede dyr og produkter heraf må udelukkes fra konsum af fødevarerisikoen.

Bestemmelsen angår dog ikke kun lægemidler, men kan også vedrøre andre stoffer, herunder stoffer, som dyr har optaget i naturen, og som udgør en fødevarerisikoen.

5. Beslaglæggelse og konfiskation af veterinære lægemidler

5.1. Gældende ret

Kontrollen i husdyrbesætninger med veterinære lægemidler er risikobaseret og sker bl.a. på baggrund af oplysninger fra registret Vetstat, der indeholder oplysninger om forbruget af veterinære lægemidler. Dyrlæger, apotekere og foderstofvirksomheder indberetter al forbrug og salg af receptpligtig medicin til husdyr til Vetstat. Konstateres der således i Vetstat et unormalt lavt eller højt forbrug af lægemidler, herunder antibiotika, kan det danne baggrund for et kontrolbesøg i besætningen. Ved kontrolbesøg konstateres der lejlighedsvist ulovlige lægemidler. Lægemidlerne kan være ulovlige, fordi de er ulovligt erhvervede (uden om dyrlæge, apotek eller anden virksomhed, der er godkendt af Lægemiddelstyrelsen til forhandling af lægemidler). Der kan også være tale om lægemidler, som dyrlægen ikke har godkendt, lægemidler, der er forbeholdt dyrlægens anvendelse eller lægemidler, der ikke er etiketterede. Endelig kan det være lægemidler, der opbevares uden den tilhørende anvisning. Anvisningen udarbejdes af dyrlægen, og den angiver bl.a. husdyrbrugets CHR-nr. (nummer i Det Centrale Husdyrbrugsregister), hvilke og hvor mange dyr, der skal behandles/er behandlet, angivelse af lægemidlernes dosering, indgivelsesmåde og behandlingsperiode. Desuden angiver dyrlægen i anvisningen tilbageholdelsestiden for behandlede dyr, hvis kød eller produkter er bestemt til konsum. Tilbageholdelsestiden er den tid, der skal gå, fra dyret har fået indgivet medicin, til det kan slagtes med henblik på anvendelse som fødevarer, eller til produkter bestemt til konsum. Besætningsejeren skal følge dyrlægens anvisning, jf. herved også § 51 i den gældende lov.

Beslaglæggelse af de ulovlige lægemidler forudsætter politiets tilstedeværelse ved kontrolbesøget efter retsplejelovens kapitel 74. Senere konfiskation skal ske ved dom i henhold til straffelovens § 75.

Hvis besætningsejeren således ikke skriftligt meddeler samtykke til beslaglæggelsen, vil lægemidlerne straks blive overgivet til politiet i overensstemmelse med § 802, stk. 1, § 806, stk. 3, og § 807 a, i retsplejeloven, idet den foreløbige beslaglæggelse sker i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af et strafbart forhold. For så vidt angår konfiskation af lægemidlerne kan dette i henhold til de gældende bestemmelser alene ske ved dom.

Efter § 71, stk. 1, i lov om hold af dyr kan Fødevarestyrelsen udstede administrative bødeforelæg. Udstedelse af administrative bødeforelæg forudsætter dog, at bødens størrelse kan fastsættes på objektivi grundlag, enten fordi der foreligger domstolspraksis på området,

eller fordi vejledende bødestørrelser er fastsat af Folketinget, f.eks. i forarbejderne til en vedtaget lov, således som det er tilfældet med lov nr. 105 af 20. februar 2006, der ændrede lov om hold af dyr.

I sager om overtrædelse af reglerne om lægemidler til dyr, er der på den baggrund adgang til for en lang række overtrædelser at afgøre sagerne administrativt, hvilket borgerne i flertallet af sagerne vælger at acceptere.

5.2. Fødevarerministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Besætningsejerens besiddelse af ulovlig lægemidler indebærer en risiko for ulovlig anvendelse af lægemidler. Hvis besætningsejeren eller dennes repræsentant selv behandler et eller flere dyr uden, at en dyrlæge har stillet en diagnose, og besætningsejeren eventuelt selv har indledt behandlingen, er der tale om en alvorlig overtrædelse af lovgivningen. Hvis der indledes en behandling uden, at der er stillet en veterinærfaglig diagnose, opstår der en risiko for fødevarerisikoen, herunder fare for, at der omsættes fødevarer, f.eks. mælk og kød, med indhold af restkoncentrationer af f. eks. antibiotika. Endvidere medfører ulovlig anvendelse af veterinærmedicin en risiko for dyresundhed og dyrevelfærd, herunder risiko for fejlbehandling, der kan forvolde unødvendige lidelser for dyr. Det er derfor afgørende, at ulovlige lægemidler i forbindelse med kontrolbesøget kan beslaglægges og efterfølgende konfiskeres. Dette hindrer, at besætningsejeren anvender de ulovlige lægemidler, og desuden sikres det, at lægemidlerne kan indgå som bevis i en eventuel senere retssag.

Inden for Fødevarerministeriets ressortområde er der på andre sagsområder mulighed for at sikre, at visse varer ikke bringes i omsætning. Adgang til, at krav om konfiskation kan vedtages uden retlig forfølgning, findes således allerede i § 133 i lovbekendtgørelse nr. 978 af 26. september 2008 om bekendtgørelse af lov om fiskeri og fiskeopdræt (fiskeriloven) for så vidt angår fangstredskaber og fisk, der ikke lovligt kan fanges, lades eller bringes i omsætning.

Det er Fødevarerministeriets opfattelse, at det tilsvarende er væsentligt for fødevarerisikoen, at ulovlige lægemidler, som findes under kontrolbesøg i en besætning, kan beslaglægges og medtages af kontrolmyndigheden med henblik på konfiskation uden at inddrage politiet og domstolene. Det er samtidig en forudsætning, at besætningsejerens retssikkerhed ikke forringes, hvorfor indgrebet bør ske efter principperne i retsplejelovens kapitel 74.

Det er endvidere en betingelse for anvendelse af administrative bødeforelæg og eventuelt kombineret bøde- og konfiskationsforelæg, at sagen er klar både med

hensyn til overtrædelsens indhold og med hensyn til, hvilke retsregler der er overtrådt, ligesom bødestørrelsen skal være i overensstemmelse med faste retningslinjer. Derudover er det en forudsætning, at den pågældende erklærer sig skyldig i overtrædelsen og enig i, at sagen afsluttes med et bødeforelæg.

På fiskerilovens område betyder det i praksis, at f.eks. et ulovligt redskab tages i forvaring af kontrolmyndigheden, indtil det er afklaret, om den pågældende med sin underskrift erklærer sig skyldig i overtrædelsen samt erklærer sig enig i, at sagen afgøres ved udenretlig konfiskation. Er blot én af disse forudsætninger ikke opfyldte, kan der ikke foretages udenretlig konfiskation.

Det foreslås, at samme fremgangsmåde anvendes ved klare overtrædelser af reglerne i lov om hold af dyr. Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at kontrollen på stedet hurtigt og effektivt kan hindre, at en besætningsejer anvender lægemidlerne til ulovlig behandling af dyr, eller at lægemidlerne bortskaffes, så bevismateriale mistes.

I praksis vil den foreslåede regel medføre, at den kontrollerende myndighed på stedet kan tage de ulovlige lægemidler i forvaring. Herefter afventes det, om besætningsejeren med sin underskrift både erklærer sig skyldig i overtrædelsen samt erklærer sig enig i, at sagen afgøres ved en udenretlig konfiskation. Er én af disse betingelser ikke opfyldt, kan der ikke foretages udenretlig konfiskation, og sagen må overdrages til politiet for videre forfølgning. Der vil efter forslaget kunne udstedes kombinerede bøde- og konfiskationsforelæg fra fødevareregionernes side.

Det er en forudsætning, at ejeren frivilligt vedtager udenretlig konfiskation som en administrativ afslutning på sagen. Erfaringen viser, at i sager, hvor der udstedes administrative bødeforelæg, opfatter borgeren det som mere enkelt og mindre belastende end hvis sagen overdrages til politiet med henblik på tiltalerejsning ved domstolene.

På denne baggrund finder Fødevarerministeriet det hensigtsmæssigt, at borgeren i relativt ukomplicerede sager får mulighed for at vælge en udenretlig behandling af sagen. Derfor foreslås der en adgang til beslaglæggelse og udenretlig konfiskation af lægemidlerne.

Den foreslåede bestemmelse vil således sikre, at kontrollen hurtigt og effektivt kan hindre, at en besætnings-ejer anvender lægemidlerne til ulovlig behandling af dyr eller videredistribution heraf.

6. Samkøring af registre

6.1. Gældende ret

Forvaltningsloven og persondataloven giver mulighed for at indhente oplysninger, herunder relevante personoplysninger, i kontroløjemed i enkeltstående tilfælde. Derimod har Fødevareministeriet ikke uden udtrykkelig lovhjemmel adgang til, f.eks. som led i en større krydsrevision, at foretage samkøring af oplysninger, der er lovligt indhentet af andre forvaltningsmyndigheder og registreret elektronisk i sagsbehandlingssystemer mv., med de oplysninger, der i øvrigt er indhentet og registreret på fødevarerområdet, dvs. primært i Fødevarestyrelsens og Fødevarerregionernes sagsregistre.

6.2. Fødevareministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Af hensyn til muligheden for at Lægemiddelstyrelsen og Fødevarestyrelsen kan udføre en effektiv kontrol med bl.a. indførsel og omsætning mv. af lægemidler til dyr, bør der skabes mulighed for at samkøre og sammenstille data, der er indhentet fra andre myndigheder til kontrolformål.

Det foreslås derfor, at fødevareministeren bemyndiges til at indhente de fornødne oplysninger fra andre myndigheder med henblik på samkøring i kontroløjemed. En tilsvarende bestemmelse findes i dag i § 16 a i lov om dyrlæger og i § 47 i lov nr. 935 af 9. juni 2004 om landbrugsejendomme.

Den foreslåede bestemmelse indebærer bl.a., at fødevareministeren kan bestemme, hvilke oplysninger, herunder fortrolige oplysninger, der er nødvendige for ministeriets udførelse af kontrolopgaver. Disse oplysninger kan herefter indhentes fra andre offentlige myndigheder til samkøringsformålet. Behandling og videregivelse af oplysninger forudsættes at ske inden for rammerne af lov om behandling af personoplysninger (persondataloven) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (persondatabeskyttelsesdirektivet). Det er efter reglerne altid den udleverende myndighed, der i forhold til persondataloven har ansvaret for, at lovens regler overholdes.

Bestemmelsen tænkes primært anvendt til at muliggøre samkøring og sammenstilling af oplysninger indhentet fra skattemyndighederne om virksomhedernes indberettede aktiviteter med egne oplysninger, dvs. data beroende hos fødevaremyndighederne. Efter en konkret vurdering vil bestemmelsen også kunne anvendes til at indhente oplysninger fra andre offentlige myndigheder,

herunder oplysninger fra Lægemiddelstyrelsen om import af veterinære lægemidler, og oplysninger fra Vetstat om anvendelse af veterinære lægemidler i forbindelse med foder. Under alle omstændigheder vil der i hvert enkelt tilfælde skulle foretages en vurdering af behovet for indhentelse af oplysninger fra andre myndigheder. Herudover er det i overensstemmelse med persondataloven en forudsætning, at sagsbehandlere kun får adgang til de nævnte systemer i det omfang, det er nødvendigt for deres opgavevaretagelse. Adgangen til oplysningerne vil blive tilrettelagt i overensstemmelse med persondatalovens regler.

Fødevareministeriet er opmærksom på, at der inden iværksættelse af samkøring af registre i kontroløjemed, skal indhentes udtalelse fra Datatilsynet, idet der kan blive tale om anmeldelsespligtige behandlinger af persondata, og at Datatilsynet skal have mulighed for at vurdere lovligheden af en eventuel samkøring.

7. Andre ændringer som følge af lovovervågning

Udover de ændringer af dyrlægeloven og lov om hold af dyr, som er begrundet i veterinærforliget, foreslås endvidere de ændringer, der er begrundet i de anbefalinger, som en arbejdsgruppe under Fødevarestyrelsen har givet i rapport af 28. april 2009 om lovovervågning af lov om hold af dyr samt afrapportering af strafskærpselsesloven, jf. herved fødevareministerens brev af 2. juni 2009 til Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (FLF Alm. del - Bilag 289).

7.1. Erstatning i sager om aflivning, hvor besætningsejeren har udvist egen skyld, og om afholdelse af udgifter til laboratorieundersøgelse ved aflivning af dyr

7.1.1. Gældende ret

§ 56 i lov om hold af dyr tager stilling til, i hvilke tilfælde staten yder erstatning ved aflivning, fjernelse eller slagting af dyr. Bestemmelsens stk. 5 fastslår det almindeligt gældende erstatningsretlige princip, hvorefter retten til erstatning mistes eller nedsættes, hvis den skadelidte selv har været skyld i den tabsgivende begivenhed ved at udvise egen skyld eller ved at tilsidesætte sin tabsbegrænsningspligt. Bestemmelsen omfatter situationer, hvor ejeren selv har været skyld i, at dyret eller besætningen er blevet smittet, ligesom erstatningen kan nedsættes, hvis vedkommende ikke har søgt at begrænse skaden.

Af forarbejderne til § 56 fremgår det, at bestemmelsen viderefører § 36 i den nu ophævede lov om sygdomme og infektioner hos husdyr. Henvisningen til § 52 i § 56, stk. 1, hvorefter der kan ske udbetaling af erstatning i

forbindelse med undersøgelse for medicinrester eller undersøgelse af, om der er foretaget ulovlig behandling, er dog ny i lov om hold af dyr.

Ifølge forarbejderne til § 56 har baggrunden for de gældende regler været, at det er af afgørende betydning at kunne foretage en hurtig og effektiv sygdomsbekæmpelse, herunder nedslagning af såvel syge dyr som dyr, der kunne mistænkes for at være smittede. Herunder har man fundet det nødvendigt at sikre den fornødne motivation hos de berørte besætningsejere til at medvirke positivt både ved diagnosticering og bekæmpelse af alvorlige sygdomme gennem regler, der i høj grad holder dem skadesløse for udgifter forbundet med sygdomskonstatering og -bekæmpelse, samt for aflivning af dyr med henblik på undersøgelse af medicinrester m.v.

De gældende erstatningsbestemmelser er udmøntet i bekendtgørelse nr. 239 af 12. april 1991 om udgifter og erstatning ved bekæmpelse og forebyggelse af husdyrsygdomme.

Udbetaling af erstatning i forbindelse med aflivning af dyr efter § 52 ses kun at have fundet sted få gange, herunder bl.a. i 2005, hvor der som led i stikprøvemæssig kontrol for bakteriehæmmende stoffer blev udtaget og aflivet 40 grise (på hver 7 kg.). Erstatningen blev afregnet efter de retningslinier, der gælder for erstatning i forbindelse med sygdomsbekæmpelse.

For så vidt angår bestemmelserne om afholdelse af udgifterne i forbindelse med laboratorieudgifter henviser lov om hold af dyr hertil i flere bestemmelser. Det er i loven ikke entydigt angivet, hvorledes myndighederne skal forholde sig til omkostningerne ved aflivning af dyr med henblik på laboratorieundersøgelse. I nogle tilfælde angives, at der skal betales erstatning. I andre tilfælde bemyndiges ministeren til at fastsætte regler, herunder regler om at udgifterne skal afholdes af besætningsejeren selv.

I lovens § 52, stk. 1, der vedrører lægemidler, er det således angivet, at kontrolmyndigheden om nødvendigt kan kræve dyr aflivet, og af forarbejderne til lovens § 52, stk. 1, jf. forslag L 100 til lov om hold af dyr (Folketingstidende 2003/04, Tillæg A, sp. 3399) fremgår, at staten yder erstatning for aflivede dyr. I lovens kapitel 11 om betaling og erstatning bemyndiges fødevareministeren i § 53 imidlertid til at fastsætte nærmere regler, herunder regler om, at udgifter til udtagning af prøver helt eller delvis afholdes af den for dyreholdet ansvarlige ejer eller bruger eller sammenslutning heraf. I samme kapitels § 56, der generelt vedrører adgangen til erstatning ved aflivning mv., er det anført, at hvis erstatning nægtes efter § 56, stk. 5, er der adgang til domstolsprøvelse, jf. bestemmelsens stk. 6.

7.1.2. *Anbefalinger i rapport om lovovervågning*

En arbejdsgruppe under Fødevarestyrelsen har i en rapport af 28. april 2009 om lovovervågning af lov om hold af dyr samt afrapportering af strafskærpelsesloven, jf. herved fødevareministerens brev af 2. juni 2009 til Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (FLF Alm. del - Bilag 289) bl.a. anført, at § 56 i lov om hold af dyr i sin udformning og beskrivelsen i lovbetænkningerne er orienteret mod sygdomsbekæmpelse og de særlige hensyn, der gælder for en effektiv sygdomsbekæmpelse, herunder muligheden for sporing og ønsket om at hindre, at sygdommen spredes til andre besætninger. Det er hensyn, der ikke på tilsvarende vis er gældende i forhold til medicinkontrol i besætningerne. Ved sygdomsbekæmpelse er en effektiv sporing og hindring af spredning af sygdommen til andre besætninger afgørende, mens der ved forekomst af medicinrester/ulovlige stoffer ikke er den samme risiko for spredning.

Arbejdsgruppen har endvidere anført, at der i forbindelse med det tidligere Medicinrejseholds (nu Veterinærrejseholdet) målrettede aktioner udtages et mindre antal prøver for at afsløre ulovlige behandlinger. Det er typisk prøver af mælk, blod eller hår. Denne prøveudtagning foretages af rejseholdets dyrlæger. Ved voksne dyr og kalve kan man uden problemer udtage blodprøver. Dette er imidlertid ikke tilfældet ved dyr som fisk (typisk ørreder), pattegrise, høns og kyllinger, hvor man er nødsaget til at foretage aflivning, fordi udtagning af blodprøve af tilstrækkelig kvantitet fysiologisk ikke er mulig uden aflivning af dyret.

Arbejdsgruppen anbefaler, at disse prøver, der medfører aflivning af disse mindre dyr, sker vederlagsfrit. Herved følger man udgangspunktet i lovens § 52, stk. 2, hvorefter kontrolmyndigheden vederlagsfrit kan udtage prøver til undersøgelse. Tilsvarende bestemmelser om adgang til vederlagsfrit at udtage prøver findes f.eks. i fødevarelovens § 54, stk. 3.

I sin rapport anbefaler arbejdsgruppen derfor en ændring af § 56 i lov om hold af dyr, således at henvisningen til § 52 udgår af § 56. Endvidere anbefaler arbejdsgruppen, at der på medicinområdet i stedet sker en sammenkrivning af reglerne for så vidt angår medicin og om adgang til at foretage aflivning af dyr med henblik på udtagelse af laboratorieprøver for kontrol af restkoncentrationer af medicin eller ulovlig behandling.

Arbejdsgruppen peger endvidere på, at en sådan selvstændig bestemmelse om erstatning i forbindelse med medicinkontrol også bør omfatte aflivning af dyr som følge af, at der er konstateret ulovlig behandling eller restkoncentrationer af medicin over maksimalgrænseværdierne, og at reglerne udarbejdes således, at der

indsættes en bemyndigelsesbestemmelse til ministeren til at fastsætte nærmere regler.

Ved lov om hold af dyr vedtog Folketinget som en nyskabelse en regel i § 56, stk. 5, der gør det muligt i visse tilfælde at pålægge ejeren egenbetaling for rengøring og desinfektion som led i offentlig bekæmpelse af alvorlige husdyrsygdomme og zoonoser. Reglen supplerer det hidtil gældende princip i erstatningsretten om helt eller delvist at afslå erstatning for aflivning af dyr mv. i tilfælde af egen skyld eller tilsidesættelse af tabsbegrænsningspligten.

Den nye regel om egenbetaling af udgifter til rensning eller desinfektion i § 56, stk. 5, skal ses i sammenhæng med § 56, stk. 1, jf. om denne bestemmelse ovenfor, hvorefter staten yder erstatning ved aflivning af dyr som led i offentlig sygdomsbekæmpelse eller medicinkontrol og i den forbindelse også afholder udgifter til rengøring og desinfektion af bedriften med henblik på at forebygge genintroduktion af sygdommen.

Arbejdsgruppen anbefaler i rapporten, at reglerne om, at der helt eller delvist kan gives afslag på erstatning i tilfælde af egen skyld eller tilsidesættelse af tabsbegrænsningspligten, også bør gælde i forbindelse med overtrædelse af lovens regler om medicin. Der er ikke i § 56, stk. 5, henvist til § 52, og den nuværende formulering af § 56, stk. 5, herunder bemærkningerne til bestemmelsen, er primært orienteret mod sygdomsbekæmpelsessituationen. Arbejdsgruppens anbefaling skal ses i sammenhæng med den ovenstående anbefaling om at adskille § 52 og § 56, stk. 1.

7.1.3. Fødevarerministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Bestemmelsen i § 56, stk. 5, fastslår som anført det almindeligt gældende princip om at begrænse erstatningsadgangen ved aflivning, fjernelse eller slagtning af dyr, når besætningsejeren ved sit forhold, selv har givet anledning til afgørelsen. Bestemmelsen omfatter imidlertid ifølge sin ordlyd kun forhold, hvor aflivningen mv. er begrundet i smitte. Udvist egen skyld ved behandling af dyret med ikke-tilladte lægemidler o.l. er derimod ikke omfattet af adgangen til at begrænse erstatningen.

Efter Fødevarerministeriets opfattelse gør der sig imidlertid ikke særlige forhold gældende, der kan begrunde, at der trods udvist egen skyld fra besætningsejerens side skal ydes erstatning i tilfælde, hvor et dyr må aflives, fordi ejeren har behandlet dyret med ulovlig medicin. Det foreslås derfor, at bestemmelsen om, at erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, udvides til også at gælde tilfælde, hvor der sker aflivning som følge af påvisning af restkoncentrationer af et lægemiddel over maksimalgrænseværdien eller af ikke-tilladte eller forbudte stof-

fer, når dette kan begrundes i, at der foreligger egen skyld hos besætningsejeren.

For så vidt angår bestemmelserne om udgifterne i forbindelse med laboratorieundersøgelser, er lov om hold af dyr en sammenskrivning af en række tidligere love, herunder lov om sygdomme og infektioner hos dyr. Dette er baggrunden for, at afholdelse af udgifterne i forbindelse med laboratorieundersøgelser både reguleres i kapitel 10 og 11, og at der er forskel på detaljeringsgraden i kapitel 6 og kapitel 10.

Med henblik på at skabe en mere overskuelig og klar retstilstand foreslås det at samle bestemmelserne om afholdelse af udgifter i forbindelse med laboratorieundersøgelser i én bestemmelse i lovens kapitel 11. Det foreslås derfor i overensstemmelse med arbejdsgruppens anbefalinger i rapporten om lovovervågning, jf. ovenfor pkt. 7.1.2, at den gældende § 52, stk. 2, om kontrolmyndighedens hjemmel til vederlagsfrit at udtage prøver med henblik på undersøgelse for medicinrester eller af, om der er foretaget ulovlig behandling, flyttes til § 53, stk. 1.

Herved vil den nye bestemmelse i § 53, stk. 1, omfatte al prøveudtagning i henhold til loven. Endvidere vil lov om hold af dyr hermed få en struktur, der svarer til fødevareloven.

Med hensyn til § 53 foreslås det, at kontrolmyndigheden som led i kontrol og overvågning vederlagsfrit kan udtage prøver til undersøgelse og herunder aflive dyr i undersøgelsesøjemed. En sådan ordning – hvorefter dyr i undersøgelsesøjemed kan aflives vederlagsfrit – vil i almindelighed ikke rejse spørgsmål om ekspropriation efter grundlovens § 73. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at aflivningen efter omstændighederne vil kunne få karakter af et ekspropriativt indgreb i forhold til den berørte, herunder hvis aflivningen rammer den pågældende atypisk hårdt.

Det må bero på en konkret vurdering, om der i det enkelte tilfælde foreligger ekspropriation. Er indgrebet ekspropriativt, vil den pågældende have krav på erstatning i medfør af grundlovens § 73. Kravet på erstatning må i mangel af enighed rejses ved domstolene.

Da det af hensyn til en effektiv bekæmpelse af alvorlige sygdomme kan være nødvendigt, at det offentlige dækker udgiften til såvel prøveudtagning som den pågældende statslige veterinære institutions diagnosticering af prøven, foreslås den gældende bemyndigelse til ministeren til at fastsætte nærmere regler opretholdt. Der henvises endvidere til forarbejderne til § 53, jf. forslag L 100 til lov om hold af dyr (Folketingstidende 2003/04, Tillæg A, sp. 3399 f.).

Det bemærkes, at den foreslåede ændring indebærer, at adgangen til domstolsprøvelse ved påbud om aflivning af dyr med henblik på udtagelse af prøver til undersøgelse for medicinrester eller af, om der er foretaget ulovlig behandling, indskrænkes, fordi adgangen til domstolsprøvelse efter § 56, stk. 6, vil bortfalde i forhold til sådanne dyr. Den praktiske konsekvens vil imidlertid blive begrænset, da den lette adgang til domstolsprøvelse i forvejen kun er relevant i de tilfælde, hvor erstatning for aflivning nægtes, fordi besætningsejeren har udvist egen skyld. Hvis der endvidere som følge af positive laboratorieresvar iværksættes tiltag i forhold til hele bedriften, og erstatning helt eller delvis nægtes i henhold til § 56, stk. 5, vil domstolsprøvelsen omfatte erstatningsberegningen som sådan, herunder dyr, der er aflivet i forbindelse med udtagningen af prøver.

8. Forholdet til ligestillingsloven

Lovforslaget er udvalgt til at gennemgå en ligestillingsvurdering. På den baggrund er der foretaget en vurdering af lovforslaget med henblik på at sikre, at lovforslaget ikke er kønsdiskriminerende eller på anden måde kan medføre en utilsigtet skævhed mellem kønnene.

Lovforslaget vurderes ikke at indeholde forskellige konsekvenser for den kvindelige og den mandlige del af befolkningen eller for dele af disse grupper.

9. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at indebære økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

10. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget om at indføre obligatoriske sundhedsrådgivningsaftaler i større svine- og kvægbesætninger skønnes samlet set at ville medføre en betydelig besparelse for erhvervslivet. Den nærmere udmøntning af konceptet vil ske ved udfærdigelsen af de forudsatte administrative forskrifter på området. Det er derfor ikke muligt på nu-

værende tidspunkt at skønne nærmere over de økonomiske og administrative konsekvenser af denne del af lovforslaget.

Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel. CKR vurderer ikke, at forslaget indeholder administrative konsekvenser i et omfang, der berettiger, at lovforslaget bliver forelagt virksomhedspanelet. Forslaget bør derfor ikke forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel.

11. Administrative konsekvenser for borgere

Forslaget indebærer ikke administrative konsekvenser for borgerne.

12. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

13. Forholdet til EU- retten

Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

14. Høring

Lovforslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Dansk Erhverv, Dansk Fåreavl, Dansk Gede Union, Dansk Kvæg, Danske Svineproducenter, Dansk Svineproduktion, Dansk Slagtefjerkræ, Dansk Transport og Logistik, Danske Advokater, Danske Slagtermestre, Danske Slagtermestres Landsforening, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Dyrlægeforening, Det Biovidenskabelige Fakultet ved Københavns Universitet, Det danske Fjerkræraad, Det Veterinære Sundhedsråd, DI Fødevarer, DI Handel, DTU-Veterinærinstituttet, Forbrugerrådet, Foreningen af Tilsynsfunktionærer, FødevarerErhverv, Grønlands Selvstyre, Håndværksrådet, Mejeriforeningen, Landbrug og Fødevarer, Plantedirektoratet, Rigsadvokaten og Økologisk Landsforening.

15. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser / mindre udgifter	Negative konsekvenser / merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget skønnes at indebære en betydelig besparelse for erhvervet i 2011 og frem som følge af det nye koncept for sundhedsrådgivningsaftaler	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget skønnes at indebære betydelige forenklinger og lettelser på det administrative område for erhvervet som følge af det nye koncept for sundhedsrådgivningsaftaler fra 2011 og frem	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

I lovforslagets bilag 1 er de foreslåede bestemmelser sammenholdt med de nugældende bestemmelser.

*Til § 1**(Dyrlægeloven)*

Til nr. 1, 4 og 5 (§ 2, stk. 1, § 4, stk. 2, 1. pkt., og § 6, stk. 1 og 3)

Efter den gældende dyrlægelovs § 2, stk. 1, forstås ved dyrlægegerning:

- 1) at tage et dyr under behandling, når der er grund til at antage, at dyret eller den besætning, hvortil det hører, lider af en smitsom sygdom, hvorom anmeldelse skal indgives i henhold til lovgivningen om smitsomme sygdomme hos dyr,
- 2) at tage andres dyr under behandling for nogen anden sygdom, til hvis behandling der kræves veterinær indsigt,
- 3) at tage dyr under behandling under anvendelse af lægemidler, der efter apotekerlovgivningen kun må udleveres mod recept,
- 4) at udøve veterinær fødevarekontrol og -tilsyn, hvor den veterinære uddannelse er af væsentlig betydning og
- 5) at udøve anden virksomhed, hvor den veterinære uddannelse er af væsentlig betydning.

Som konsekvens af den foreslåede ordning om obligatorisk sundhedsrådgivning forslås det, at det i § 4 stk. 1, tilføjes, at der ved dyrlægegerning også forstås at udøve veterinær sundhedsrådgivning til ejeren af en besætning eller dennes repræsentant som led i en ordning fastsat i medfør af dyrlægeloven.

Den praktiske konsekvens heraf vil være, at fødevarerministeren efter dyrlægelovens § 4, stk. 2, kan fastsætte regler om, at personer, der ikke er uddannet dyrlæger, kan yde dyrlæger bistand under disses udøvelse af veterinær sundhedsrådgivning.

Endvidere medfører forslaget, at udøvelse af veterinær sundhedsrådgivning til ejeren eller den ansvarlige for en besætning som led i en obligatorisk ordning fastsat ved lov eller i medfør af lov udøves af en praktiserende dyrlæge, jf. dyrlægelovens § 6, stk. 1. Det ene af de to rådgivningsbesøg under basismodulet vil dog kunne varetages af en rådgiver med ikke-veterinær baggrund. Dette vil fremgå af de bekendtgørelser, der efterfølgende vil blive udstedt i henhold til lovforslaget. Den påtænkte ordning begrundes med, at basismodulet alene indeholder dyrevelfærdselementer og ikke giver besætningsejeren mulighed for at indlede behandling af dyr.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1 og 3, 2. pkt.)

Den foreslåede ændring er alene en konsekvens af, at Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole med virkning fra 1. januar 2007 blev sammenlagt med Danmarks Farmaceutiske Universitet og Københavns Universitet.

Dyrlægeuddannelsen udbydes nu af Det Biovidenskabelige Fakultet for Fødevarer, Veterinærmedicin og Naturressourcer (LIFE) ved Københavns Universitet.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 3, 1. pkt.)

Ved den foreslåede ændring åbnes der op for, at relevant, dokumenterbar erhvervs erfaring kan tillægges betydning ved vurderingen af, om der bør meddeles personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den danske dyrlægeuddannelse, autoration som dyrlæge her i landet.

Den foreslåede bestemmelse forudsættes i praksis kun at få betydning for visse tredjelandedyrlæger, da statsborgere fra EU/EØS med autorisation som dyrlæge er omfattet af princippet om automatisk anerkendelse, Det skyldes, at dyrlægeerhvervet er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 13)

Efter den gældende dyrlægelovs § 13 er det som hovedregel en betingelse for dyrlægens udlevering eller ordinerer af receptpligtige lægemidler til efterbehandling af dyr i besætninger af voksent kvæg, at besætningen er omfattet af en sundhedsrådgivningsaftale.

Som konsekvens af den foreslåede ordning om obligatorisk sundhedsrådgivning foreslås det, at henvisningen til den gældende § 14, stk. 2, om sundhedsrådgivningsaftale i en besætning med voksent kvæg ændres til de typer af sundhedsrådgivningsaftaler, der er omhandlet af § 14, stk. 1-3, jf. forslaget § 1, nr. 7.

Den gældende § 13, stk. 2, hvorefter ministeren kan fastsætte regler om udlevering eller ordinerer af receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af voksent kvæg, foreslås udvidet til også at gælde forudgående behandling, men kun til besætninger, der ikke er omfattet af sundhedsrådgivningsaftaler, jf. den foreslåede § 14, stk. 2 og 3. Samtidig flyttes bestemmelsen til den nye § 14 som stk. 5, jf. herved bemærkningerne til § 1, nr. 7 (§ 14).

Til nr. 7 (§ 14)

Reglerne om sundhedsrådgivning fremgår af den gældende dyrlægelovs § 14.

Med lovforslaget foreslås regler om dyrlægens udlevering af medicin til besætninger omfattet af obligatorisk sundhedsrådgivning opretholdt i dyrlægeloven, men

med en række ændringer som følge af rapporten om sundhedsrådgivning.

Samtidig foreslås reglerne om besætningsejerens pligt til at indgå obligatorisk sundhedsrådgivning og mulighed for frivilligt at indgå tilvalgsmoduler m.v. flyttet til § 34 a i lov om hold af dyr.

Den foreslåede bestemmelse i § 34 a i lov om hold af dyr giver fødevareministeren mulighed for at fastsætte regler om, at store og større svine- og kvægbesættninger skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale (basismodul) indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler. "Store og større" svine- og kvægbesættninger omfatter som udgangspunkt besætninger med mere end 100 årskøer, 300 årssøer, 200 kalve, 3.000 stipladser til slagtesvin eller 6.000 stipladser til smågrise. Ved kravet om skriftlighed forstås også anvendelse af en kommende digital indberetningsordning.

Det forudsættes herved, at de angivne besættingsstørrelser for svine- og kvægbesættninger, der skal være omfattet af ordningen med obligatorisk sundhedsrådgivning (basismodulet), over tid kan justeres i takt med strukturudviklingen.

Herudover vil der være mulighed for, at også besætninger med færre dyr frivilligt kan indgå aftale om sundhedsrådgivning (basismodulet), jf. den foreslåede bestemmelse i § 34 a, stk. 2, i lov om hold af dyr.

Besættninger, der er omfattet af basismodulet, forudsættes at skulle have mindst to årlige rådgivningsbesøg. Mindst det ene besøg skal foretages af en dyrlæge. Den praktiserende dyrlæges faglige rådgivning forudsættes at skulle ske indenfor områderne produktivitet, sundhed, dyrevelfærd, lægemiddelanvendelse, zoonoser og smittebeskyttelse og baseres på princippet om evaluering, handlingsplan og opfølgning.

Indførelse af obligatorisk sundhedsrådgivning (basismodul) giver ikke i sig selv en udvidet adgang til håndtering af lægemidler i forhold til de gældende regler om sundhedsrådgivningsaftaler. Efter den foreslåede § 14, stk. 1, i dyrlægeloven kan dyrlægen således fortsat kun ordinere og udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til efterbehandling af svin og ungvæg under forudsætning af, at dyrlægen har stillet diagnose for og påbegyndt behandling af det enkelte dyr. Retsvirkningerne er således identiske med den gældende § 14, stk. 3, i dyrlægeloven.

Ungkvæg er i rapporten om obligatorisk sundhedsrådgivning i kvæg- og svinebesættninger defineret som handyr under 1 år og hundyr, der endnu ikke har kælvat.

Tilsvarende skal voksent kvæg efter lovforslaget forstås som handyr på et år eller ældre og hundyr, der har kælvnet (typisk ca. 2½ år ved første kælvning).

Herudover indebærer forslaget, at fødevareministeren efter den foreslåede § 34 a, stk. 3, i lov om hold af dyr, kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant udover obligatorisk sundhedsrådgivningsaftaler får mulighed for at indgå skriftlige sundhedsrådgivningsaftaler (tilvalgsmoduler) med en dyrlæge. Der bliver mulighed for et tilvalgsmodul for svinebesætninger (tilvalgsmodul 1) og to tilvalgsmoduler for kvægbesætninger (tilvalgsmodul 1 og 2).

Tilvalg af modul 1 for kvæg giver efter den foreslåede § 14, stk. 2, i dyrlægeloven besætningsejeren eller dennes repræsentant adgang til at efterbehandle voksent kvæg. Forudsætningen for denne adgang er, at dyrlægen årligt aflægger mindst 6-12 rådgivningsbesøg i besætningen. Hvor mange besøg den enkelte besætning skal have i det nævnte interval bliver afhængig af graden af »landmandspraksis« og tilstedeværelsen af voksne hundyr.

For besætninger, der er omfattet af tilvalgsmodul 1, indebærer lovforslaget således i forhold til de gældende regler, at besætningsejeren eller dennes repræsentant får mulighed for - udover kalve op til et år - at indlede behandling af hundyr indtil første kælvning. Baggrunden er, at disse dyrs sygdomsforhold er sammenlignelige.

Tilvalg af modul 2 for kvæg giver landmanden mulighed for på særlige vilkår også selv at indlede behandling af voksne dyr med receptpligtige lægemidler, jf. den foreslåede § 14, stk. 3, i dyrlægeloven. Samtidig udvides landmandens behandlingsmuligheder i forhold til den nuværende Ny Sundhedsrådgivning, idet behandlingsmulighederne suppleres med indgivelse af børstave. Antallet af rådgivningsbesøg for modul 2 forudsættes at blive mindst 12-52 afhængig af besætningsstørrelse og graden af »landmandspraksis«.

Tilvalg af modul 1 for svin giver landmanden en betydelig administrativ lettelse i forbindelse med behandling af dyr, idet behandling forudsættes kun at skulle registreres ved behandlingsstart (i den gældende ordning skal behandlinger registreres dagligt). Forudsætningen for denne adgang er som ved tilvalgsmodul 1 for kvæg.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 5, kan fødevareministeren fastsætte regler om udlevering eller ordinerer af receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentants behandling af voksent kvæg i besætninger, der ikke er omfattet af sundhedsrådgivningsaftaler. Bestemmelsen svarer til den gældende § 13, stk. 2, idet ministerens bemyndigelse dog

foreslås udvidet til også at gælde såvel dyreejerens indledende behandling som efterbehandling.

Ministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om ordinerer eller udlevering af receptpligtige lægemidler til behandling af voksent kvæg blev indsat i loven ved lov nr. 433 af 9. juni 2006. Bestemmelsen er begrænset til alene at gælde efterbehandling.

Det har efterfølgende vist sig, at denne begrænsning på enkelte punkter er uhensigtsmæssig for dyrevelfærden.

Det er således f.eks. ikke hensigtsmæssigt at stille krav om, at dyrlægen i forbindelse med problemer med køers mælkenedlægning skal indlede behandlingen af oxytocin. Oxytocin er et hormon, der frigives naturligt i forbindelse med malkningen, og det inducerer mælkenedlægning. Anvendelsen udgør ikke en risiko for fødevarerisikoen, og der er således ikke fastsat en tilbageholdelsestid for mælken.

Derimod er det problematisk for dyrevelfærden i forbindelse med malkningen at afvente dyrlægens tilstedekomst og behandling af det pågældende dyr.

Bemyndigelsen vil kun blive anvendt i tilfælde, hvor der ikke er risiko for fødevarerisikoen eller for dyrevelfærden. Det er endvidere en betingelse, at dyrlægen har diagnosticeret sygdommen. Også f.eks. allergipreparater eller appetitstimulerende stoffer kan blive omfattet af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse. I alle andre tilfælde skal dyrlægen altid indlede behandlingen.

Reglerne om sundhedsrådgivning i forhold til andre dyrearter end kvæg- og svinebesætning berøres ikke af lovforslaget. Det drejer sig i praksis om sundhedsrådgivningsaftaler for akvakulturanlæg og sundhedsrådgivningsaftaler for fåre- og gedebesætninger, jf. henholdsvis bekendtgørelse nr. 299 af 29. april 2004 om sundhedsrådgivningsaftaler for akvakulturanlæg, og bekendtgørelse nr. 214 af 17. marts 2006 om sundhedsrådgivningsaftaler for fåre- og gedebesætninger.

Derfor videreføres den gældende bestemmelse i dyrlægelovens § 14, stk. 5, i forslaget § 14, stk. 4. Efter lovforslaget kan fødevareministeren fastsætte regler om, at en dyrlæge i en besætning af andre dyr end svine- og kvægbesætninger, som er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftale, kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til behandling af dyr i besætningen, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Efter forslaget § 14, stk. 5, skal dyrlægen i de tilfælde, der er omhandlet af stk. 1-4, over for besætningsejeren

eller dennes repræsentant nøje beskrive de kliniske symptomer, som skal være konstateret, før behandlingen påbegyndes. Bestemmelsen viderefører den gældende § 14, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 8-14 (§ 15, § 24, stk. 1-4, § 25, stk. 2, og § 38, stk. 1, nr. 1)

De foreslåede ændringer er konsekvenser af den foreslåede affattelse af § 14.

Til § 2

(Lov om hold af dyr)

Til nr. 1 (§ 34 a)

Adgangen for ministeren til at fastsætte bestemmelser om sundhedsrådgivningsaftaler har hidtil kun været hjemlet i lov om dyrlæger. Da bestemmelserne imidlertid også regulerer besætningsejerens forhold, foreslås bemyndigelsesbestemmelsen tillige indsat i lov om hold af dyr.

For så vidt angår beskrivelsen af, hvorledes bemyndigelsen forventes udmøntet, henvises til bemærkningerne til pkt. 2 i de almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 7 (§ 14 i dyrlægeloven).

Endvidere foreslås det i stk. 4, at der indføres hjemmel til, at ministeren kan fastsætte regler om, at besætninger med andre dyrearter end svin og kvæg skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.

Hjemlen giver mulighed for bl.a. at fastsætte regler om obligatorisk sundhedsrådgivning i f.eks. pelsdyrbesætninger.

Til nr. 2 (overskrift til kapitel 10)

Efter sin ordlyd omhandler kapitel 10 i lov om hold af dyr opbevaring og anvendelse af lægemidler.

Under hensyn til bl.a. den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, nr. 3, som indebærer, at ordlyden i § 48, stk. 1, ændres, hvorefter der kan fastsættes regler om gennemførelse af særlige foranstaltninger samt meddele påbud mod anvendelse af dyr eller produkter af dyr, der er behandlet med eller har indtaget eller optaget stoffer som nævnt i § 47, stk. 1, dvs. lægemidler og andre biologiske virksomme stoffer, foreslås det, at tilføje ”m.v.” i kapiteloverskriften.

Til nr. 3 (§ 48)

Med den foreslåede ændring af formuleringen af § 48, stk. 1, tilpasses ordlyden til ordlyden af § 30, stk. 1. Det angives herefter direkte i lovteksten til § 48, stk. 1, at fødevareministeren kan fastsætte generelle bestemmelser og udstede konkrete påbud og forbud for at undgå, at mennesker indtager stoffer, der kan være skadelige. Stofferne kan enten hidrøre direkte fra produkter (f.eks. kød eller mælk) af behandlede dyr, eller indirekte, hvis produkter fra behandlede dyr, f.eks. mælk, er anvendt som foder til dyr, som optager stoffet, og som efterfølgende anvendes til konsum.

Ændringen supplerer den generelle adgang i lovens § 63, hvorefter ministeren kan meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Det Europæiske Fællesskabs forordninger.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 52)

§ 52 foreslås ændret således, at bestemmelsen indholdsmæssigt tilpasses § 26, der vedrører ministerens adgang til at fastsætte regler om undersøgelse af dyrehold for zoonotiske smitstoffer.

Bestemmelsen foreslås endvidere ændret, så stk. 2, der vedrører adgang til vederlagsfri udtagning af prøver, flyttes til § 53, stk. 1.

For så vidt angår adgangen til aflivning – der også følger af den gældende bestemmelse – er dette kun nødvendigt i særlige tilfælde. Nedslagning af dyr kan således typisk undgås, idet tilsynsmyndigheden udtager blod- eller mælkeprøver, ligesom prøver af urin, fæces eller hår kan forekomme. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at det i forbindelse med udtagning af en prøve er nødvendigt at aflive et dyr. Dette vil især gælde mindre dyr som f.eks. pattegrise, fisk og kyllinger. Baggrunden herfor kan dels være laboratoriets krav om at få tilstrækkeligt analysemateriale dels dyrevelfærdsmæssige hensyn.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7.1 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 53, stk. 1)

§ 53 foreslås ændret således, at der bliver tale om en generel bestemmelse, der dækker hele lovens område. Herved opnår loven en systematik, der svarer til den, der er anvendt i lov om fødevarer og lov om foderstoffer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 56, stk. 1)

§ 56 tager stilling til, i hvilke tilfælde staten yder erstatning ved aflivning, fjernelse eller slagning af dyr. Det foreslås, at stk. 1 ændres, således at henvisningerne til §§ 26 og 29 slettes. Baggrunden er, at der er tale om bestemmelser, der vedrører aflivning af dyr i undersøgelsesøjemed. Dette forhold er reguleret i den foreslåede ændring af lovens § 53, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 56, stk. 5)

§ 56, stk. 5, fastslår det almindeligt gældende erstatningsretlige princip, hvorefter retten til erstatning mistes, hvis vedkommende selv har været skyld i, at dyret eller besætningen er blevet smittet, ligesom erstatningen kan nedsættes, hvis vedkommende ikke har søgt at begrænse skaden.

Bestemmelsen er formuleret sådan, at der alene gælder en adgang til at begrænse erstatningen efter stk. 1 ved zoonotiske smitstoffer eller sygdom. Da princippet om, at udvist egen skyld medfører nedsættelse eller bortfald af erstatning, vurderes det, at adgangen til erstatningsbegrænsning i § 56, stk. 5, ud fra rimelighedsbetragtninger, bør udvides til også at gælde situationer, hvor f.eks. en besætningsejer har udvist egen skyld i forbindelse med fund af rester af veterinære lægemidler over den fastsatte grænseværdi samt ved fund af ikke-tilladte stoffer eller forbudte stoffer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7.1. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 65 a)

Bestemmelsen tænkes primært anvendt til at indhente oplysninger fra skattemyndighederne om virksomhedernes indberettede aktiviteter. Efter en konkret vurdering vil bestemmelsen også kunne blive anvendt til at indhente oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder oplysninger fra Lægemiddelstyrelsen om import af veterinære lægemidler og oplysninger fra Vetstat om anvendelse af veterinære lægemidler i forbindelse med foder.

Under alle omstændigheder vil der i hvert enkelt tilfælde skulle foretages en vurdering af behovet for at indhente oplysninger fra andre myndigheder.

Herudover er det i overensstemmelse med persondataloven en forudsætning, at sagsbehandlere kun får adgang til de nævnte systemer i det omfang, det er nødvendigt for deres opgavevaretagelse.

I forhold til den foreslåede mulighed for samkøring af data i kontroløjemed bemærkes, at de borgere, som be-

røres af kontrolordningen, i almindelighed skal gøres opmærksom på myndighedernes adgang til at foretage samkøring i kontroløjemed, inden kontrollen iværksættes, og at samkøringen så vidt muligt kun finder sted, hvis de personer, der omfattes af kontrollen, har fået meddelelse om kontrolordningen, inden de afgiver oplysninger til myndigheden.

Hertil kommer, at en myndighed, som ønsker at foretage samkøring i kontroløjemed, alene bør lade dette tage sigte på fremtidige forhold.

Adgangen til oplysningerne vil blive tilrettelagt i overensstemmelse med persondatalovens sikkerhedsregler.

Endvidere bemærkes, at sammenstilling og samkøring i kontroløjemed forudsætter, at behandlingen anmeldes til Datatilsynet, jf. persondatalovens §§ 43-44

Der henvises i øvrigt til pkt. 6 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 70, stk. 1, nr. 3)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen er en konsekvens af, at påbud og forbud medtages i § 48, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 1.

Herefter vil undladelse af at efterkomme påbud udstedt med hjemmel i den foreslåede § 48 kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til nr. 10 (§ 70 a)

Den foreslåede bestemmelse åbner mulighed for, at der gives kontrolmyndigheden adgang til foreløbig beslaglæggelse med henblik på efterfølgende konfiskation af ulovlige lægemidler.

Det bemærkes, at de almindelige regler om beslaglæggelse i retsplejeloven og konfiskation i straffeloven finder anvendelse sideløbende med denne bestemmelse.

Formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndigheden mulighed for at beslaglægge ulovlige lægemidler i sager, hvor besætningsejeren er indforstået hermed. I modsat fald skal politiet tilkaldes. Ordningen indebærer, at en besætningsejer, der besidder ulovlige lægemidler, kan erklære sig indforstået med, at kontrolmyndigheden beslaglægger de ulovlige lægemidler og tager dem i bevaring med henblik på efterfølgende konfiskation. Kontrolmyndigheden vurderer herefter karakteren af de konstaterede lovovertrædelser og har, hvis sagen grovhed ikke indebærer, at der kan blive spørgsmål om frihedsstraf, mulighed for at udstede et administrativt bødeforelæg. I den forbindelse vil det med den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 11, blive muligt for besætningsejeren samtidig at vedtage konfiskation af de

beslaglagte lægemidler, som herefter destrueres ved kontrolmyndighedens foranstaltning.

Beslaglagte lægemidler skal leveres tilbage til besætningsejeren, hvis sagen må opgives.

Hvis besætningsejeren ikke indvilger i beslaglæggelsen, vil politiet skulle tilkaldes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 71, stk. 1)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det bliver muligt for en besætningsejer, der er fundet i besiddelse af et lægemiddel, som ikke lovligt kan besiddes, ikke er lovligt ordineret eller ikke er lovligt mærket eller opbevaret, at vedtage et krav om konfiskation af de ulovlige lægemidler over for kontrolmyndigheden. Efter lovens § 71 kan bødestraf afgøres med vedtagelse af et administrativt bødeforelæg, mens konfiskationsspørgsmålet forudsætter, at politiet og eventuelt domstolene involveres.

Udenretlig vedtagelse af konfiskation efter den foreslåede bestemmelse kan kun anvendes, når sagens faktiske og retlige omstændigheder anses for afklarede i et omfang, at parten indvilger i at vedtage et konfiskationsforelæg.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i de almindelige bemærkninger samt til bemærkningerne til § 2, nr. 10.

Til § 3

(Ikrafttræden)

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2010.

Dog forudsættes reglerne om obligatorisk sundhedsrådgivning først at kunne træde i kraft 1. januar 2011. Det foreslås, at fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelsen af lovens § 1, nr. 1 og nr. 4-14, idet ikrafttrædelse af reglerne om obligatorisk sundhedsrådgivning i dyrlægeloven forudsætter, at de administrative forskrifter om sundhedsrådgivningsordningerne for svin og kvæg er endeligt udarbejdet.

Fødevareministeriet forventer, at de nødvendige bekendtgørelser mv. er udarbejdet ultimo 2010.

Til § 4

(Færøerne og Grønland)

Lovforslagets § 4 indeholder bestemmelse om lovens territoriale gyldighedsområde. Det foreslås, at de foreslåede ændringer ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at de vil kunne sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 2. Ved dyrlægegerning forstås

- 1) at tage et dyr under behandling, når der er grund til at antage, at dyret eller den besætning, hvortil det hører, lider af en smitsom sygdom, hvorom anmeldelse skal indgives i henhold til lovgivningen om smitsomme sygdomme hos dyr,
- 2) at tage andres dyr under behandling for nogen anden sygdom, til hvis behandling der kræves veterinær indsigt,
- 3) at tage dyr under behandling under anvendelse af lægemidler, der efter apotekerlovgivningen kun må udleveres mod recept,
- 4) at udøve veterinær fødevarekontrol og -tilsyn, hvor den veterinære uddannelse er af væsentlig betydning og
- 5) at udøve anden virksomhed, hvor den veterinære uddannelse er af væsentlig betydning.

§ 3. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri meddeler efter anmodning autorisation som dyrlæge til den, der har bestået veterinæreksamen ved Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole.

Stk. 2. Ministeren fastsætter regler om fremgangsmåden ved meddelelse af autorisation.

Stk. 3. Ministeren kan meddele personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den i stk. 1 nævnte uddannelse, autorisation som dyrlæge her i landet. Autorisationen kan gøres betinget af, at den pågældende forinden har fulgt undervisningen i visse fag ved Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og eventuelt aflagt prøve i disse fag. I autorisationen kan fastsættes begrænsninger i den pågældendes udøvelse af dyrlægegerning.

Stk. 4. Den, der autoriseres som dyrlæge i medfør af stk. 1 eller 3, skal aflægge et dyrlægeløfte, hvis ordlyd fastsættes af ministeren.

Stk. 5. Ministeren fastsætter regler om sprogkrav for dyrlæger, der udøver dyrlægegerning i Danmark.

Stk. 6. Ministeren offentliggør navnene på autoriserede dyrlæger.

§ 1

I lov nr. 433 af 9. juni 2004 om dyrlæger, som ændret senest ved lov nr. 411 af 28. maj 2009 foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer: »4) at udøve veterinær sundhedsrådgivning til ejeren af en besætning eller dennes repræsentant som led i en ordning fastsat i medfør af denne lov,«

Nr. 4 og 5 bliver herefter nr. 5 og 6.

2. I § 3, *stk. 1*, og 3, 2. *pkt.*, ændres »Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole« til: »Københavns Universitet«.

3. I § 3, *stk. 3*, indsættes som nyt 1. *pkt.*:

»Ministeren kan meddele personer, der gennem uddannelse og erhvervsudøvelse i udlandet har opnået kvalifikationer, der kan sidestilles med uddannelse efter stk. 1, autorisation som dyrlæge her i landet.«

§ 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan meddele veterinærstuderende, der opfylder nærmere fastsatte studiekrav, midlertidig tilladelse til at bistå dyrlæger under udøvelse af dyrlægegering, hvis behovet for dyrlægehjælp ikke kan dækkes af dyrlæger.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, at personer, der ikke er uddannet som dyrlæge, kan yde dyrlæger bistand under disses udøvelse af dyrlægegering, der omfattes af bestemmelserne i § 2, stk. 1, nr. 2-5. Ministeren kan fastsætte regler om, hvilke uddannelseskra­v de pågældende skal opfylde. Ministeren kan bestemme, hvilken faglig betegnelse sådanne personer må anvende, samt at en således fastsat betegnelse kun må anvendes af personer, der har gennemgået den uddannelse og bestået den prøve, som ministeren har foreskrevet.

Stk. 3. Ministeren kan meddele tilladelse til og fastsætte regler om, at personer, der ikke er dyrlæger, under udstationering ved danske styrker i udlandet eller om bord på skibe udøver dyrlægegering omfattet af bestemmelserne i § 2, stk. 1, nr. 2 og 3. Ministeren kan træffe bestemmelse eller fastsætte regler om, hvilke uddannelseskra­v de pågældende skal opfylde.

§ 6. Ved en praktiserende dyrlæge forstås en dyrlæge, der udøver de i lovens § 2, stk. 1, nr. 1-3, omhandlede rettigheder.

Stk. 2. Ved en dyrlægepraksis forstås en virksomhed, hvorfra en eller flere praktiserende dyrlæger udfører deres arbejde.

Stk. 3. En dyrlæge, der som selvstændig eller ansat vil udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, skal anmeldes til registrering, jf. § 16, stk. 2. Det samme gælder en dyrlægepraksis.

Stk. 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, i hvilket omfang de i § 2, stk. 1, nr. 1-3, nævnte aktiviteter kun må udøves af dyrlæger, der har modtaget bekræftelse på, at de er registreret som praktiserende dyrlæger efter stk. 3.

§ 13. Selv om betingelserne i § 12, stk. 1, er opfyldt, må en dyrlæge ikke udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af voksent kvæg, jf. dog stk. 2 og § 14, stk. 2.

4. I § 4, *stk. 2*, ændres »§ 2, stk. 1, nr. 2-5« til: »§ 2, stk. 1, nr. 2-6«.

5. I § 6, *stk. 1 og 4*, ændres »§ 2, stk. 1, nr. 1-3« til: »§ 2, stk. 1, nr. 1-4«.

6. § 13, *stk. 1*, affattes således:

»§ 13. Selvom betingelserne i § 12, stk. 1, er opfyldt, må en dyrlæge ikke udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens el-

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om udlevering eller ordinerings af receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af voksent kvæg.

§ 14. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om indgåelse af skriftlige sundhedsrådgivningsaftaler mellem en dyrlæge og en besætningsejer eller dennes repræsentant, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.

Stk. 2. Indgår en besætningsejer eller dennes repræsentant en skriftlig aftale med en dyrlæge om sundhedsrådgivning i en besætning af voksent kvæg, kan dyrlægen, uanset bestemmelsen i § 13, ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants efterbehandling af dyrene under forudsætning af, at dyrlægen har stillet diagnose for og påbegyndt behandling af det enkelte dyr.

Stk. 3. Indgår en besætningsejer eller dennes repræsentant en skriftlig aftale med en dyrlæge om sundhedsrådgivning i en svinebesætning eller en besætning af kalve indtil 1 år, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af de af besætningens dyr, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 4. Til brug for fjerkræbesætninger, der er omfattet af en af ministeren fastsat sundhedskontrol, kan en dyrlæge ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af dyr, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

ler dennes repræsentants efterbehandling af voksent kvæg, jf. dog § 14, stk. 1-4.«

7. § 14 affattes således:

»**§ 14.** Hvis ejeren af en svine- eller kvægbesætning har indgået skriftlig aftale om basismodulet i en sundhedsrådgivningsordning efter § 34 a, stk. 1 og 2, i lov om hold af dyr, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til efterbehandling af svin og ungkvæg, hvis dyrlægen har stillet diagnose for og påbegyndt behandling af det enkelte dyr, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 2. I svine- og kvægbesætninger, der er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftales tilvalgsmodul 1, jf. § 34 a, stk. 3, nr. 1, i lov om hold af dyr, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til

- 1) behandling af de af besætningens svin og ungkvæg, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1, og
- 2) til efterbehandling af voksent kvæg.

Stk. 3. I kvægbesætninger, der er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftales tilvalgsmodul 2, jf. § 34 a, stk. 3, nr. 2, i lov om hold af dyr, kan dyrlægen ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til behandling af de af besætningens kvæg, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 4. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at en dyrlæge i en besætning af andre dyr end de, der er nævnt i § 34 a, stk. 1-3, i lov om hold af dyr, og som er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftale, kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til behandling af dyr i besætningen, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 5. Ministeren kan fastsætte regler om, at en dyrlæge i en besætning af andre dyr end de i stk. 2 og 3 nævnte, som er omfattet af en skriftlig sundhedsrådgivningsaftale, kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants behandling af dyr i besætningen, der må forventes at blive angrebet af en sygdom, som dyrlægen allerede har diagnosticeret i besætningen, jf. § 12, stk. 1.

Stk. 6. For besætninger, hvor der er indgået en sundhedsrådgivningsaftale, kan ministeren fastsætte regler om, at en dyrlæge kan ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler til besætningsejeren eller dennes repræsentant til indledende behandling af en sygdom, som dyrlægen ikke selv har diagnosticeret, hvis besætningen underkastes særlig overvågning af den dyrlæge, der har indgået sundhedsrådgivningsaftalen.

Stk. 7. I de i stk. 3-6 omhandlede tilfælde skal dyrlægen over for besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje beskrive de kliniske symptomer, som skal være konstateret, før behandlingen påbegyndes.

§ 15. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri fastsætter regler for dyrlægers udlevering og ordinerings af receptpligtige lægemidler, jf. §§ 2, 4 og 12 og § 14, stk. 2-6. Ministeren kan herunder fastsætte særlige regler for udlevering og ordinerings af receptpligtige lægemidler til dyr, der ikke anvendes til konsum.

§ 24. Såfremt en dyrlæge gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af § 14, stk. 2-4, eller regler fastsat i medfør af § 14, stk. 5 og 6, eller § 15, kan vedkommende ved dom fratages retten til at indgå aftaler om sundhedsrådgivning og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6.

Stk. 2. Skønner ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, at betingelserne efter stk. 1 er opfyldt, kan ministeren, såfremt der er nærliggende fare for misbrug, midlertidigt inddrage retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6. Den, hvis rettigheder er inddraget, kan forlange inddragelsen prøvet ved domstolene. Ministeren skal vejlede dyrlægen om prøvelsesretten.

Stk. 5. Ministeren kan fastsætte regler om udlevering eller ordinerings af receptpligtige lægemidler til besætningsejerens eller dennes repræsentants forudgående behandling og efterbehandling af voksent kvæg i besætninger, der ikke er omfattet af sundhedsrådgivningsaftaler, jf. stk. 2 og 3.

Stk. 6. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1-5, skal dyrlægen over for besætningsejeren eller dennes repræsentant nøje beskrive de kliniske symptomer, som skal være konstateret, før behandlingen påbegyndes.«

8. I § 15 ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-3«.

9. I § 24, *stk. 1*, ændres »§ 14, stk. 2-4« til: »§ 14, stk. 1-3«, »14, stk. 5 og 6« til: »§ 14, stk. 4 og 5« og »14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

10. I § 24, *stk. 2, 1. og 4. pkt.*, ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

Begæring om prøvelse skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Det tidsrum, hvori retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, har været inddraget, fradrages i frakendelsestiden.

Stk. 3. Frakendelse af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, sker for et tidsrum af mellem 1 og 5 år eller for bestandig.

Stk. 4. Frakendelse kan ske for bestandig, hvis vedkommende

1) er frakendt retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år og det nye forhold er begået i frakendelsestiden eller

2) flere gange har fået frakendt retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, i et tidsrum af mellem 1 og 5 år.

§ 25. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan til enhver tid efter ansøgning ophæve en i henhold til § 18, § 19, stk. 5, § 20 eller § 21 foretaget fratagelse af rettigheder. Er fratagelse sket for bestandig, og afslår ministeren ansøgning om ophævelse af fratagelsen, kan den pågældende forlange afgørelsen prøvet ved domstolene, såfremt der er forløbet 1 år efter fratagelsen og mindst 1 år efter, at generhvervelse af retten senest er nægtet ved dom. § 22, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Er der ved dom sket frakendelse for bestandig af autorisationen eller dele heraf eller af retten til at indgå sundhedsrådgivningsaftaler og til at ordinere eller udlevere receptpligtige lægemidler efter § 14, stk. 2-6, jf. §§ 23 og 24, kan spørgsmålet om generhvervelse tidligst indbringes for domstolene, når der er forløbet 5 år fra frakendelsestidspunktet og mindst 2 år efter, at generhvervelse af retten senest er nægtet. Afgørelsen træffes ved kendelse.

§ 38. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der 1) overtræder § 2, stk. 2, § 6, stk. 3, § 8, § 8 a, stk. 1, § 9, § 10, stk. 1, § 11, stk. 3 og 6, § 12, stk. 1, § 13, stk. 1, § 14, stk. 2-4 og 7, og § 30, stk. 1 og 2,

11. I § 24, stk. 3, ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

12. I § 24, stk. 4, nr. 1 og 2, ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

13. I § 25, stk. 2, ændres »§ 14, stk. 2-6« til: »§ 14, stk. 1-5«.

14. I § 38, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 13, stk. 1« til: »§ 13« og »§ 14, stk. 2-4 og 7« til: »§ 14, stk. 1-3 og 6«.

- 2) uden tilladelse efter § 7 betegner sig som specialist,
- 3) uden tilladelse praktiserer som dyrlæge i tilfælde, hvor en tilladelse efter § 8 a, stk. 1, er påkrævet,
- 4) undlader at efterkomme forbud efter § 8 a, stk. 4, 2. pkt., påbud efter § 11, stk. 5, og § 15 a, eller påbud eller forbud efter § 34,
- 5) undlader at meddele oplysninger efter § 8 a, stk. 3, eller oplysninger, som er afkrævet vedkommende efter § 11, stk. 1, 1. pkt., § 11, stk. 2, og § 32, stk. 3, eller
- 6) undlader at yde bistand efter § 32, stk. 3.

Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år, hvis den ved handlingen eller undladelsen skete overtrædelse er begået med forsæt eller grov uagtsomhed og der ved overtrædelsen er

- 1) forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller fremkaldt fare herfor eller
- 2) opnået eller tilsigtet opnået en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.

Stk. 3. Såfremt en person, der helt eller delvis har mistet retten til at virke som dyrlæge, udøver sådan virksomhed, straffes vedkommende med bøde eller fængsel i indtil 2 år.

Stk. 4. I regler, der er udstedt i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne. I reglerne kan der endvidere fastsættes straf af bøde for overtrædelse af regler fastsat af Det Europæiske Fællesskab om forhold, som er omfattet af denne lov. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år under tilsvarende betingelser som anført i stk. 2.

Stk. 5. Ved udmåling af bødestraf i henhold til stk. 1 og 4 skal der for forhold omfattet af §§ 8, 11, 12, 13, 14 eller 15 eller regler udstedt i medfør heraf ud over de almindelige regler i straffeloven tages hensyn til antallet af sundhedsrådgivningsaftaler, som den pågældende dyrlæge har indgået.

Stk. 6. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 2

I lov nr. 432 af 9. juni 2004 om hold af dyr, som ændret ved § 12 i lov nr. 404 af 1. juni 2006, § 30 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 1 i lov nr. 105 af 20.

februar 2006 og § 53 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 34 indsættes:

»§ 34 a. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at store og større svine- og kvægbesætninger skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftales basismodul indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge frivilligt kan indgå sundhedsrådgivningsaftalens basismodul for svine- og kvægbesætninger, der ikke er omfattet af stk. 1.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant udover obligatorisk sundhedsrådgivningsaftaler, jf. stk. 1, på frivilligt grundlag kan indgå skriftlige sundhedsrådgivningsaftalers tilvalgsmoduler med en dyrlæge.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætninger med andre dyrearter end de, der er nævnt i stk. 1-3, skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.«

2. I overskriften til kapitel 10 indsættes efter »lægemidler«: »m.v.«

3. § 48 affattes således:

»§ 48. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om gennemførelse af særlige foranstaltninger efter stk. 2 samt meddele påbud mod anvendelse af dyr, der er behandlet med eller har indtaget eller optaget stoffer som nævnt i § 47, stk. 1, eller produkter af sådanne dyr.

Stk. 2. Foranstaltninger i henhold til stk. 1 kan omfatte:

- 1) Særlige undersøgelser,
- 2) tilsyn,
- 3) mærkning,
- 4) isolation,

Kapitel 10

Opbevaring og anvendelse af lægemidler

§ 48. Ministeren kan træffe bestemmelse om eller fastsætte regler om, at dyr og produkter af dyr, der er behandlet med eller har indtaget eller optaget de i § 47, stk. 1, omhandlede stoffer, i et givet tidsrum eller for bestandigt ikke må fjernes fra dyreholdet med henblik på anvendelse til menneskeføde eller foder, men kun leveres til destruktion. I reglerne kan fastsættes bestemmelser til sikring af, at de nævnte dyr og produkter ikke anvendes til menneskeføde eller foder.

- 5) særlige betingelser for levering af dyr,
- 6) aflivning eller slagtning på særlige vilkår og
- 7) destruktion.«

4. § 52 affattes således:

»§ 52. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om undersøgelse af dyrehold for restkoncentrationer af medicin eller ikke-tilladte eller forbudte stoffer, herunder regler om udtagning af prøver fra levende dyr, slagtekroppe, mælk, æg, gødning, slam, foder og staldinventar m.v. samt om laboratorieundersøgelse heraf. I reglerne kan tillige fastsættes bestemmelser om aflivning af dyr i undersøgelsesøjemed.«

5. § 53, stk. 1, affattes således:

»Kontrolmyndigheden kan som led i kontrol og overvågning vederlagsfrit udtage prøver til undersøgelse og herunder aflive dyr i undersøgelsesøjemed. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at udgifterne i forbindelse med laboratorieundersøgelser, udtagning af prøver og andre foranstaltninger, der iværksættes i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Det Europæiske Fællesskabs forordninger, helt eller delvis afholdes af den for dyreholdet ansvarlige ejer eller bruger eller sammenslutning heraf.«

§ 52. Kontrolmyndigheden kan i nødvendigt omfang kræve dyr aflivet med henblik på undersøgelse for medicinrester eller af, om der er foretaget ulovlig behandling. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler herom.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan vederlagsfrit udtage prøver til undersøgelse.

§ 53. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at udgifterne i forbindelse med laboratorieundersøgelser, udtagning af prøver og andre foranstaltninger, der iværksættes i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Det Europæiske Fællesskabs forordninger, helt eller delvis afholdes af den for dyreholdet ansvarlige ejer eller bruger eller sammenslutning heraf.

Stk. 2. Ejere af dyrehold og virksomheder samt importører og eksportører afholder udgifterne ved den kontrol og det tilsyn, der udføres efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Det Europæiske Fællesskabs forordninger, medmindre ministeren bestemmer andet. Ministeren kan fastsætte regler herom.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om betaling af udgifterne ved gennemførelse af særlige undersøgelser, ydelser og ekspeditioner i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Det Europæiske Fællesskabs forordninger.

§ 56. Ved påbud om aflivning, fjernelse eller slagtning af dyr efter § 30 eller § 52 eller efter regler fastsat i medfør af §§ 26, 29 og 30 og ved påbud om destruktion, tilintetgørelse eller bortskaffelse af foder, æg og lignende produkter efter § 30 eller regler fastsat i medfør heraf yder staten ejeren en erstatning, der svarer til dyrenes eller produkternes værdi, samt en erstatning til hel eller delvis dækning af det herved opståede driftstab. Hvor betaling af erstatning er fastsat i Det Europæiske Fællesskabs forordninger, ydes erstatning dog i henhold hertil.

6. I § 56, stk. 1, ændres »efter § 30 eller § 52, eller efter regler fastsat i medfør af §§ 26, 29 og 30« til: »efter §§ 30 og 48, eller efter regler fastsat i medfør af §§ 30 og 48«.

Stk. 2. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte nærmere regler om beregning af erstatning i henhold til stk. 1. Reglerne kan indeholde bestemmelser om maksimum for erstatningen.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang udgifterne i forbindelse med påbudt slagtning eller påbudt behandling af kød, æg, mælk, foder og lignende produkter afholdes af staten.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om ydelse af driftstabserstatning ved bekæmpelse af sygdomme inden for akvakulturbrug, uanset om der samtidig sker nedslagning eller lignende af dyrene.

Stk. 5. Hvis ejeren selv ved sit forhold har givet anledning til, at et dyr, der er blevet slået ned, er blevet angrebet af et zoonotisk smitstof eller en sygdom, der er anført i de i § 25 nævnte lister 3 og 4, eller ikke har søgt tabet som følge af et angreb af de omhandlede sygdomme mindsket mest muligt, kan ministeren bestemme eller fastsætte regler om, at vedkommende helt eller delvis mister retten til erstatning eller helt eller delvis afholder udgifterne til rensning og desinfektion.

Stk. 6. En afgørelse efter stk. 5 kan af den, afgørelsen vedrører, inden 4 uger forlanges indbragt for domstolene, efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 70. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) undlader at tilkalde dyrlæge efter § 27,
- 2) overtræder § 14, stk. 3, § 16, stk. 1, §§ 18, 28 eller 42, § 44, stk. 1, 1. pkt., § 48 eller § 51,
- 3) undlader at efterkomme forbud eller påbud efter § 12, stk. 1, § 30, stk. 1, 3 eller 4, eller §§ 32, 47 eller 63,
- 4) uden tilladelse, godkendelse, anmeldelse eller registrering udøver virksomhed som omhandlet i

7. I § 56, stk. 5, indsættes efter 1. pkt.: »Tilsvarende gælder, hvis ejeren selv ved sit forhold har givet anledning til, at et dyr er påbudt aflivet som følge af påvisning af restkoncentrationer af et lægemiddel over maksimalgrænseværdien, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 470/2009 af 6. maj 2009 eller af ikke-tilladte eller forbudte stoffer.«

8. Efter § 65 indsættes i kapitel 12:

»§ 65 a. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan indhente de oplysninger hos andre offentlige myndigheder, der er nødvendige for at kontrollere, at denne lov overholdes, bl.a. med henblik på registersamkøring og sammenstilling af oplysninger i kontroløjemed, herunder oplysninger om skatteforhold, eventuelt i elektronisk form.«

9. I § 70, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »47«: », 48«.

§ 7, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt., § 8, stk. 1, eller § 13, stk. 1,

5) uden autorisation udøver virksomhed som omhandlet i § 45, stk. 1,

6) undlader at stille bistand til rådighed efter § 59,

7) undlader at give oplysninger efter § 59,

8) behandler dyr med receptpligtige lægemidler, uagtet vedkommende er frakendt retten efter § 68, eller

9) ejer eller holder dyr, uagtet vedkommende er frakendt retten hertil efter § 69.

Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år, hvis den ved handlingen eller undladelsen skete overtrædelse er begået med forsæt eller grov uagtsomhed og der ved overtrædelsen er

1) forvoldt skade på menneskers eller dyrs sundhed eller fremkaldt fare herfor eller

2) opnået eller tilsigtet opnået en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, herunder ved besparelser.

Stk. 3. I regler, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i reglerne eller vilkår, der meddeles efter reglerne. I reglerne kan der endvidere fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i regler fastsat af Det Europæiske Fællesskab om forhold, som er omfattet af denne lov. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år under tilsvarende betingelser som anført i stk. 2.

Stk. 4. Ved udmåling af bødestraf i henhold til stk. 1 og 3 skal der for forhold omfattet af §§ 47, 48 eller 51 eller regler udstedt i medfør heraf ud over de almindelige regler i straffeloven tages hensyn til dyreholdets størrelse.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

10. Efter § 70 indsættes:

»§ 70 a. Lægemidler, der opbevares i en besætning, kan uanset ejerforholdet beslaglægges af kontrolmyndigheden, når lægemidlet ikke lovligt kan besiddes, ikke er lovligt ordineret eller ikke er lovligt mærket eller opbevaret, og besætningsejeren i øvrigt er indforstået hermed.«

§ 71. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Stk. 2. For så vidt angår den i stk. 1 omhandlede tilkendegivelse, finder bestemmelserne i retsplejeloven om krav til anklageskrift og om ikke at have pligt til at udtale sig tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelsen inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

11. I § 71, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»På samme måde kan krav om konfiskation af ulovlige lægemidler vedtages uden retslig forfølgning.«

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2010, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. Ministeren for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af lovens § 1, nr. 1, og nr. 4-14.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.